

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμω, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ Τρεμορ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρ. Λάμπρου Ἐρνάλη, (τέλος). — Marc de Chandplais: ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσοῦ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ὅσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μετοικήσωσι κατὰ τὴν 1^η Σεπτεμβρίου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν τὴν διεύθυνσιν τῆς νέας αὐτῶν κατοικίας, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία καὶ βραδύτης περὶ τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου, ὅπερ ἀρξόμεθα δημοσιεύοντες ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου· τοιαύτης δὲ ἔτυχε τοῦτο εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἐν Ἰσπανίᾳ, ὥστε ἐνδεκα ἐκδόσεις ἤδη ἀρίθμηται.

Ἡ **Πεπίτα Χιμένες**, ἀνεδημοσιεύθη ἐν ἐπιφυλλίδι εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Μαδρίτης *Revista de España* καὶ *Imparcial*, μετεφράσθη εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐν δὲ τῇ ἀγγλικῇ ἐδημοσιεύετο συγχρόνως ἐν Λονδίῳ καὶ Ἀμερικῇ, δὲν ἰστέρησε δὲ καὶ ἡ *Journal des Debats* νὰ παράσῃ τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς ἐκτενῆ τῆς **Πεπίτας** περίληψιν, σχεδὸν μετάφρασιν.

Ἡ ἔκτακτος ὑποδοχῆ, ἧς ἔτυχε τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ πρωτότυπον καὶ μάγον τοῦ ὕψους, τὰς βαθεῖας ψυχολογικὰς γνώσεις, εἰς τὸ λεπτόν καὶ σκωπτικόν, τέλος, πνεῦμα τοῦ συγγραφέως **δὸν Ἰωάννου Βαλέρα** — τοῦ γονιμιωτάτου καὶ ἀναμιθόλου τοῦ λεπτοτάτου τῶν συγγραφέων τῆς συγχρόνου ἰσπανικῆς φιλολογίας, — ὅστις, ἐν τῷ νέῳ τούτῳ ἔργῳ, ἀναδείκνυται ὡς ἀριστος ἀνατόμος τῶν ἀποκρύφων τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀναγνώσται τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**, πεποιθήμεν, θὰ διέλθωσιν εὐάρεστους ὥρας, ἀναγινώσκοντες καὶ ἐνίοτε συμμετέχοντες τῶν πόνων τῆς συμπαθοῦς **Πεπίτας**.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ἐκ τοῦ ἰσπανικοῦ πρωτοτύπου, ὑπὸ τοῦ κ. **Αντωνίου Φραβασίλη**.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ἡ ΠΙΜΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

[Συνέχεια]

Α'

Ἦτο Κυριακῆ.

Ὁ καιρὸς ψυχρὸς καὶ ὀμίχλωδης ἠναγκαζέε τοὺς Παρισίνοὺς νὰ μένωσιν εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν.

Εἰς τὰ προάστεια οἱ διαβάται ἦσαν

σπάνιοι καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σανοῦ καὶ Κορμέλι, ὅπου συνήθως τόση ὑπάρχει κίνησις, οὐδεὶς εἰργάζετο εἰς τὰς πεδιάδας, οἱ ἐργάται δὲ πάντες ἦσαν κατάκλειστοι εἰς τὰς καλύβας αὐτῶν.

Ἦτο ἡ κακὴ ὥρα τοῦ ἔτους, ἡ νεκρά, οὕτως εἶπεν, καὶ τὸ ἀπαίσιον ἔτος 1870 ἐπλησίαζε ν' ἀρχίσῃ.

Κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν, δύο γυναῖκες, περιτετυλιγμέναι διὰ μελανῶν μανδύων, ἀνήρχοντο περὶ τὴν ἀγούσαν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Σανοῦ εἰς Κορμέλι, οὕτινος αἱ οἰκίαι ἐγείρονται ἀμφιθεατρικῶς ἐνώπιον αὐτῶν, εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιομέτρων.

Ἡ νεωτέρη, ἀξιοσημειώτως ὠραία, ἠρειδίετο ἐπὶ τῆς ἐτέρας μετὰ ζῶηρον αἰσθηματος πεποιοήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα μὴ ἀδυναμίας, εἶπεν ἡ γραικ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐχθρὸς. Μὴν ὑποχωρήσης. Ἐὰν γυρίσῃ πίσω, θὰ πέσῃ εἰς τὰ ποδάρια σου. Καταπάτησέ τον.

Ἡ νέα ἤκουε, χωρὶς ἴσως νὰ θέλῃ νὰ ἐννοήσῃ. Ἦτο παραδεδομένη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, τοῦ ὅτι θὰ ἐπανέβλεπε τὸ τέκνον τῆς, τὴν ἀφορμὴν τῶν δεινῶν τῆς, ὅπερ ἐλάτρευεν ἐν τούτοις διὰ τῆς τόσῃ παντοδυνάμου μητρικῆς λατρείας.

Ἡ Ἀρώνη, διότι οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν βεβαίως ἐμάντευσαν ὅτι ἦτο ἐκείνη, ἠδυνήθη εἰς διάστημα μόνον ὥρων τινῶν νὰ ἀποκτήσῃ ὕψος ἀπλῆς γυναικὸς ἐξ ἐκείνων, αἵτινες διέρχονται ἀπαρτήρητοι.

Φθάσασαι εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν οἰκιῶν τοῦ Κορμέλι ἐστρεψαν δεξιᾶ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φρανκοβίλ, καὶ ταχέως διέκρινον εἰς τὴν ἀκρὰν στενῆς ὁδοῦ, οἰκίαν μετρίου ἐξωτερικοῦ, ἀσβεστόκτιστον, παρὰ τὴν γωνίαν γηπέδου περιπεφραγμένου ὑπὸ δένδρων.

Τὸ γηπέδον ἐκεῖνο ἦτο ἀπλοῦς λαχανόκηπος.

— Ἐκεῖ εἶναι, εἶπεν ἡ Σολάνζη, καὶ ἡ καρδιά τῆς, ἐπαλλεν.

Ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἦτο κλειστή.

Ἐκρούσαν οὐδεὶς ἀπήνησεν ἐκάλεσαν, οὐδεὶς ἐνεφανίσθη.

Τότε ἀπεφάσισαν νὰ διαρρήξωσι τὴν θύραν.

Ἦτο εὐκόλον, διότι αὕτη ἐκλείετο μόνον δι' ἀπλοῦ σύρτου.

Προφανῶς οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες δὲν ἐφοβοῦντο κλέπτιας.

Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς ἦτο πενιχρόν, ἀλλὰ καθαριότητος ἀμέμπτου.

Ἐνώπιον τῆς ἐστίας, πύραυνον ἀρχαίας κατασκευῆς διέχεεν εὐάρεστον θερμοκρασίαν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, τὸ ἀρκοῦντως εὐρύχωρον καὶ χρησιμεῖον τριπλῶς, ὡς αἴθουσα, δηλαδή, ὡς μαγειρεῖον καὶ ὡς κοιτῶν. Ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀσβέστω κεχρισμένου, ὑπῆρχον χύτραι καὶ κρόμμυα σὺν ζωγραφίαις κακοσχημοῖς, αἵτινες θὰ προήρχοντο βεβαίως ἐκ τοῦ μηχανουργεῖου τοῦ Ἐπιναλ.

Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπιμελῶς καθαρισμένου, δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' ἕγνος κόνεως. Ἐντὸς ἀγγείων, φυτὰ δροσερώτατα, παρὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, προσέθετον εὐάρεστον τινα ὄψιν, μετὰ τῶν κοινῶν τρυβλίων καὶ τῶν καδίσκων τοῦ ὕδατος τεθειμένα.

Ἰστάμενός τις εἰς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας ἐβλεπε μεγαλοπρεπῆς πανόραμα. Τὸ Ἀρζαντέλι μὲ τὰς λευκάς του οἰκίας, τὸν Σηκουάναν ὡς ὑπερμεγέθη ὄψιν ἐξελισσόμενον ἀνὰ τὴν πεδιάδα, μακρὰν δέ, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, τοὺς Παρισίους, τὸν ὠκεανὸν τοῦτον τῶν κτιρίων, τὸ κινούμενον τέρας, τοῦ ὁποίου νομίζει τις ὅτι, καὶ μακρόθεν ἀκόμη, ἀκούει τὸν ἀναθρασκόν, τὸν παρεμφερῆ πρὸς βιαίαν πλήμμυρον θαλάσσης.

Ἀλλὰ τὴν Σολάνζην ποσῶς δὲν ἀπησχόλει τὸ θέαμα ἐκεῖνο.

Μόλις εἰσῆλθε διέκρινε μόνον μικρὸν λίκνον εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου εὐρισκόμενον, λίκνον πενιχρὸν ἐκ λίγου πεπαλαιωμένου, μὲ κεκλεισμένα παραπετάσματα ἐκ πρασίνου σάγου.

Ὄρμησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο κατ' ἀρχὰς προσήλωσε τὸ οὐρ αὐτῆς καὶ ἠκροάσθη τὴν πνοὴν τὴν ἀνεπαισθήτως σχεδὸν ἐξερομένην τοῦ παιδικοῦ ἐκείνου στήθους. Παρεμέρισε μετὰ προφυλάξεως τὰ παραπετάσματα καὶ ἐμειδίασε

πρὸς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὑπνώττον πλάσμα, ὅπερ δὲν τὴν ἔβλεπεν.

Ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδία αὐτῆς προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐλησμόνησε τὰς θλίψεις, τὴν ἀπελπισίαν, τὸ αἰσχρὸς τῆς.

Ἐπεθύμει νὰ ἦτο ἔξυπνον, νὰ τὸ λάβῃ εἰς τὰς χεῖράς τῆς, νὰ τὸ ἀσπασθῇ, ἀνακαλύπτουσα τὸ μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων του, τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο ὅπερ τὸ παιδίον ἀπευθύνει πρὸς τὴν μητέρα του καὶ δι' αὐτοῦ καὶ μόνου τὴν ἀποζημιῶν διὰ τὰς βασάνους ὀλοκλήρων μηνῶν.

Καὶ ἐντούτοις δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ταράξῃ.

Θόρυβος βημάτων ἠκούσθη ἔξωθεν.

Ἡ τροφὸς ἐπανάρχητο ἡ κηπουρὸς ἦτο πεντηκοντοῦτις περίπου, ἔχουσα τὸ πρόσωπον εὐχαρι, προσηγὲς καὶ ροδόχρουν. Ἰδοῦσα τὰς δύο γυναῖκας ἠρυθρίασεν.

— Θὰ εἶσθαι δυσαρεστημένη μαζὶ μου, δεσποινὶς Φαρζεάς, ἤρξατο λέγουσα.

— Καὶ διατί;

— Σὰς ἔγραφα πολὺ ἄγρια, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; εἶμαι πτωχὴ καὶ ἡ ἀνάγκη καμμιὰ φορὰ... Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πρέπει νὰ ἡσυχάσετε. Δὲν θὰ ἔδιωχνα αὐτὸ τὸ πτωχὸ καὶ ἀθῶο πλάσμα. Δὲν εἶμαι δὲ καὶ τόσῳ κακῇ. Καὶ ἔπειτα εἶναι ἡ ἀλήθεια πῶς τ' ἀγαπῶ, καὶ πολὺ μάλιστα.

Ἡ δύνάτο νὰ προσθέσῃ ὅτι, ἀπειλοῦσα τὴν Σολάνζην, ὑπήκουεν εἰς τὴν παρακέλευσιν τῆς Φελισίδος, ἥτις ἐπανεῖδε τὸν μαρκήσιον καὶ ἤθελε ν' ἀναγκάσῃ τὴν πρῶην προστατευομένην τῆς εἰς ὑποταγήν.

— Δὲν εἶχα πᾶγει μακρὰ, ἐπανελάβε δικαιολογούμενη, ἐδῶ κοντὰ ἤμουν, εἰς μία γειτόνισσα διὰ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ φυλάγῃ τὸ παιδί, γιὰτὶ εἶχα νὰ κάμω ἕνα θέλημα εἰς τὸ Ματινύ.

— Πηγαίνετε, λοιπόν, κυρὰ Κολέ, εἶπεν ἡ Σολάνζη, εὐτυχῆς διότι θὰ ἔμενε μόνη, καὶ ἐπειδὴ εἶμεθα ἐδῶ, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην κανενός.

Ἡ Ἀμώνη ἀφῆκε δεκαπέντε λουδοβίκεα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Λάβε, εἶπεν, ἰδοῦ, ὅ,τι χρεωστοῦμε καὶ κατὶ περισσώτερο ἀκόμη γιὰ προκαταβολή, καὶ μὴ φοβάσαι· χρήματα ποτὲ δὲν θὰ μὰς λείψουν.

Ἡ τροφὸς ἠνέωξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ πελάτις αὐτῆς θὰ ἐκληρονόμησε βεβαίως τινὰ, ἀφοῦ προεπλήρωσε.

Καὶ παρετῆρει μετὰ θαυμασμοῦ τὴν Ἀμώνην.

Θὰ ἦτο αὕτη θεῖα τις ἐπαρχιωτὶς, ἀγαθὴ γυνή, ἥτις ἐβοήθει τὴν ἀνεψιὰν τῆς.

Ἐλαβε τὸ χρυσαῖον καὶ εἶπε πρὸς τὰς δύο γυναῖκας:

— Εἰσθε στὸ σπίτι σας, ἐγὼ πηγαίνω καὶ θὰ γυρίσω τὸ μεσημέρι, τὸ πειρὸ ἄργα.

Καὶ ἀνεχώρησεν. Εὐρωστος καὶ ἐνεργητικὴ, ἐβάδιζε στερεῶς βήματα.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξαφανισθῇ ὀπισθεν τῶν τοίχων τῶν κήπων, τῶν συνεχωμένων τῷ ἰδικῷ τῆς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνὴρ τις, καθήμενος εἰς οἰνοπωλεῖον, ἑκατὸν πε-

ρίπου μέτρα ἀπέχον τοῦ οἰκίσκου, ἐνώπιον χωλῆς μαρμαρίνης τραπέζης, ἐφ' ἧς ὑπῆρχε κυαθίσκος καφῆ ἀνεπάφου, ἠγέροθη, ἐπλήρωσε τὴν ἀξίαν τοῦ καφέ καὶ ἔτι πλέον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς χήρας Κολέ.

Ὅτε παρουσιάσθη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, ἡ Σολάνζη ἀφῆκε κραυγὴν.

Ἡ Ἀμώνη, ὀρθία εἰς τὸ πλευρὸν αὐτῆς, ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς, ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς αὐτῆς δι' ἑκατοστὴν ἴσως φορὰν:

— Μὴ φοβάσαι! δόξα τῷ Θεῷ εἶμαι κοντὰ σου!

Ἦτο ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ.

Ὁ δυστυχῆς νέος ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἐπροξένει φόβον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐνέπνεεν οἰκτον. Ἦτο ἐπτοημένος, κατηφῆς, περιλυτός μέχρι θανάτου.

Ἡ παρουσία τῆς συζύγου τοῦ πεταλωτοῦ ἀντὶ νὰ τὸν δειλιάσῃ τὸν ἐνεθάρρυνε.

— Ἦμουν βέβαιος, ἐψιθύρισε, ὅτι ἤξευρες περισσότερα ἀφ' ὅσα ἔλεγες, Σιμώνη.

— Εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλὰ γιὰτί νὰ τὴν ξανακίδη; Τὸ ἐμπόδιον εἶναι ἐκεῖ καὶ δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ κρύψῃ.

Καὶ ἐδείκνυε τὸ λίκνον τοῦ βρέφους.

Ὁ Ρωμαῖος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης:

— Τὸ ἤξεύρω.

— Τότε, γιὰτί γύρισες πίσω; διὰ νὰ τὴν βρασάνισῃς;

Ἡ Σολάνζη ἐκάθητο εἰς γωνίαν τινα, παρὰ τὸ λίκνον τοῦ τέκνου τῆς.

Οὕτε κἂν ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν Ρωμαῖον.

Ἐκεῖνος ἐπανελάβε μετ' ἀγωνίας:

— Ἡθέλησα νὰ ὀμιλήσω εἰς τὴν Σολάνζην διὰ νὰ τῆς πῶ ὅτι ποτὲ δὲν τὴν ἐλησμόνησα. Μοῦ εἶπον εἰς τὸ Σεβάν, ὅτι μοῦ ἔχουν κάμει μάγεια. Εἶναι λόγια, ποῦ δὲν δίδω πίστι εἰς αὐτὰ. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἔχασα τὸ λογικόν μου καὶ ἔχω τὴν καρδιὰ ἄρρωστη. Ἐπαναλαμβάνω κάθε ἡμέρα, ὅτι εἶναι ἀνανδρον ν' ἀγαπᾷ κανεὶς μιὰ γυναῖκα ποῦ τὸν γέλασε καὶ τὸν ἄφησε καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀνδρας ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὴν ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὴν καρδιὰ του. Τίποτα δὲν κατόρθωσα! Νύκτα καὶ ἡμέρα τὴν ἔχω ἐκεῖ, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου, μετὰ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ποῦ εἶχε εἰς τὸ Σεβάν, ὅταν ἐσυργιανούσαμε εἰς τὸ δάσος, καὶ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀκουμβᾷ ἀκόμη ἐπάνω μου, ὅτι τὰ μάτια τῆς μετὰ κυττάζουν, ὅτι τὸ στόμα τῆς μοῦ μιλεῖ ἀκόμη. Δὲν ἔβγαίνουν ἀπὸ τὸν νοῦ μου τὰ λόγια τῆς. τὸ χαμυγελό τῆς, αἱ ὑποσχέσεις τῆς! καὶ αἰσθάνομαι, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλογισθῶ ἄλλην ἢ ν' ἀγαπήσω ἄλλην, ἔχασα τὸ λογικόν μου. Δι' αὐτὸ ἔλαβα μίαν ἀπόφασιν καὶ πρὶν τὴν βάλω εἰς ἐνέργειαν, ἠθέλησα νὰ τῆς ὀμιλήσω.

— Διατί;

— Διὰ νὰ τῆς εἰπῶ τὸ χαῖρε.

— Καὶ ἔπειτα;

— Καὶ ἔπειτα θὰ ὑπάγω εἰς τὸ Πριερέ νὰ φιλήσω τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀδελφόν μου...

— Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησεν ἡ Ἀμώνη.

— Τὸ κάτω κάτω, ὅταν κυνηγᾷ κανεὶς ἔμπορεῖ πολὺ εὐκόλα νὰ τοῦ συμβῇ κατὶ τι. Κάνεις δὲν ἔξερει πῶς, οὔτε ὑποπτεύονται τὴν ἀφορμὴν... καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ μοῦ συμβῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Εἶχα ἕνα ἄλλον σκοπὸν κατὰ νοῦν, ἀλλὰ εἶναι πολὺ δύσκολος καὶ πραιτήθηκα ἀπ' αὐτόν. Καὶ ἔπειτα δὲν ἔμπορῶ, διὰ νὰ ἐκδικηθῶ ἐγὼ, ν' ἀτιμάσω τὸ σπίτι μου.

Μειδιάμα πικρὸν καὶ πλήρες εἰρωνείας διεγράφη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Σολάνζης καί:

— Ὑπάρχει ἕνας τρόπος, εἶπεν.

— Ποῖος;

— Ν' ἀγαπήσῃς μίαν ἄλλην γυναῖκα.

— Ἀλλην; ἀπήντησεν ἐκεῖνος, μὴ ἐννοῶν τί ἤθελε νὰ τῷ εἶπῃ.

— Βέβαια. Παραδείγματος χάριν, ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐπεριπάτει στηριζομένη εἰς τὸν βραχιόνά σου χθὲς τὴν νύκτα.

— Τὴν Ἰουλιάν;

— Ναὶ ἢ καὶ καμμίαν ἄλλην. Τί πειράζει;

— Ἐπροσπάθησα. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ποῦ εἶδα τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναί εἰς τὴν Σουρδριέρη μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα. Ἀλλὰ εἶναι πεπρωμένον. Δὲν ἔμπορῶ! Ἄ! ἐὰν ἤμουν τυχερὸς νὰ ἀγαπήσω καμμίαν, θὰ ἦτο καλόν, θὰ ἦτον ἴσως ἡ σωτηρία μου... Ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος. Ἡ Ἰουλιὰ; Ὅ,τι ζητοῦσα ἀπὸ αὐτὴν ἦτο νὰ μάθω τί ἀπέγεινες. Ἡθέλα νὰ ἀνακαλύψω ποῦ εἶσαι! Ἀπὸ αὐτὴν ἔμαθα ὅτι εἶσαι εἰς τὸ Κορμέλι σήμερον. Εἰς τὴν τιμὴν μου, τίποτε ἄλλο δὲν ἤθελα! Καὶ ὅμως ἐὰν ἡ ἀγάπη ἄλλης γυναίκας ἀντικαθίστα τὴν ἰδικήν σου, ἐὰν ἔπερνε ἄλλη τὴν θέσι σου εἰς τὴν ἀνόητον αὐτὴν καρδίαν, ὅπου μόνη βασιλεύεις διὰ παντός, τί τύχη θὰ ἦτο δι' ἐμέ!

— Ἐπὶ τέλους τί θέλεις! εἶπεν ἡ Σολάνζη συγκινηθεῖσα.

Ἐκεῖνος ἐπλησίασεν.

— Ἡμπορεῖς νὰ με σώσης, τῆ εἶπεν, ἐμψυχούμενος.

— Πῶς;

— Εἶναι ἀνάξιον, τὸ ὁμολογῶ, καὶ ἐντρέπομαι διὰ τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἔχω καρδιά! Μοῦ εἶναι βαρὺ ὄχι ν' ἀφίσω τὴν ἀθλία αὐτὴν ζωὴν, ἀλλὰ νὰ σὲ χάσω...

Καὶ καταβιάζων τὸν τόνον τῆς φωνῆς του, ὡς εἰ τὸ αἰσχρὸν τὸν ἀπέπνιγεν:

— Ἐὰν παραδεχόσουν νὰ ζήσης μαζὶ μου εἰς κανένα μακρὸν χωρὶ, θὰ ἄφινα τὴν οἰκογένειά μου, τὸ Πριερέ, τὴν πατρίδα μου. Εἰς ταῖς μακρυναῖς νύκταις, ὅπου ὁ ὕπνος μοῦ φεύγει, αὐτὴ ἡ ἰδέα με κρατεῖ καὶ με βασανίζει. Ἐσκέφθην πολὺ θὰ σοῦ τὰ συγχωρήσω ὅλα, καὶ οὔτε θὰ ἀκούσης ποτὲ ἀπὸ τὸ στόμα μου παραπνο. Ἄκουσέ με. Τὸ ἀποκοιμισμένο αὐτὸ παιδί, τὸ ξένο αὐτὸ παιδί — εἶναι φοβερὸν νὰ τὸ σκέπτεται κανεὶς — θὰ τὸ ἀναθρέψωμε. Θὰ γίνῃ ἰδικόν μου, θὰ τοῦ δώσω τὸ ὄνομά μου. Δὲν θὰ τ' ἀφίσῃς, Σολάνζη, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι τρέμων, διότι φοβοῦμαι, ὅτι θὰ με καταφρονήσῃς καὶ

σύ, ὅπως ὁ ἴδιος καταφρονῶ τὸν ἑαυτὸν μου. Ἀλλὰ δὲν ἔχω νὰ ζήσω χωρὶς ἐσέ. Ἐπειτα ἀπὸ τόσα, σὲ βλέπω πάντοτε, ὅπως σὲ ἔβλεπα εἰς τὸ Ἐλάφω-Πέραμα, ἀπλῆν δηλαδή, καλὴν, ἀγαπῶσάν με. Μοῦ ἔρχονται εἰς τὸν νοῦν αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι, ποῦ μοῦ ἔδινες ὑπόσχεσι ὅτι θὰ γείνης ἰδική μου· καὶ ἡ ὑπόσχεσις ἐκείνη μένει ριζωμένη μέσα εἰς τὴν καρδιά μου πάντοτε. Ὅρκισου ὅτι θὰ εἶσαι τιμὴ εἰς ἐμέ. Ἄς λησμονήσωμεν τὸ καταραμένο παρελθὸν καὶ ἀγγυρίσωμε ὀπίσω· θέλεις νὰ σὲ παρακαλέσω γονατιστός; ... Ἐκείνη ὀπισθοχώρησεν, ἴν' ἀποφύγη τὴν θλίψιν τῶν χειρῶν του.

— Μ' ἀγαπᾶς, ἐκραύγασε, καὶ μὲ θεωρεῖς ἔνοχον;

— Σολάνζη, λυπήσου με! Εἰς τὴν κατάσταση ποῦ εὐρίσκεται τὸ λογικὸ μου, δὲν ἔξερω καὶ ἐγὼ ἂν πιστεύω ἢ ἂν ἀμφισβῆλλω;

Ἡ Σολάνζη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, ἐπιθύρουν, ὄχι!

— Λοιπὸν μὲ ἀποστρέφου; Ἐτελείωσαν ὅλα μεταξύ μας!

Διέκρινεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸ αὐτὴν ταραχὴν, ὥστε ἐφοβήθη.

— Θὰ μὲ φονεύσης ἴσως; εἶπεν ἐκείνη.

— Μὴ τὸ φαντασθῆς ποτέ, δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρης. Σὲ ἀγαπῶ παραπολύ.

Ἡ Σολάνζη ἐπράυνθη, ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Ρωμαίου τῆ ἠγγίξε τὴν καρδίαν.

— Δὲν ἐννοεῖς, τῷ εἶπεν, ὅτι ἡ ζωὴ, τὴν ὁποίαν μοὶ προτείνεις θὰ ἦναι κόλασις. Εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ ἔρωτός σου, θὰ παραδεχθῆς ὄρους, τοὺς ὁποίους κατόπιν θὰ ἀπορρίψης. Αἱ ἀμφισβόλαι θὰ ἀναγεννηθῶσι· ζηλοτυπία ἀγρία θὰ σὲ καταλάβῃ· τὸ φάντασμα τοῦ παρελθόντος, τὸ ὁποῖον ὑπόσχεσαι νὰ μοὶ συγχωρήσης, ἐπρόσθεσε μετὰ πικρίας, θὰ ἐγερθῇ ἐνώπιόν σου, καὶ ὅσω περισσότεραν λεπτότητα θὰ ἔχης νὰ μὴ τὸ λέγης, τόσω περισσότερον θὰ ὑποφέρης· μουσικὴ θλίψις θὰ κατατρώγῃ τὰ στήθη σου, καὶ τότε θὰ μισήσης τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ ἐνθυμιζοί, ὅτι καλεῖς σφάλμα μου! χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς θὰ μὲ καταφρονῆς, θὰ παρεμβόλῃ κατὰ πάντοτε μεταξύ μας. Εἶσαι ἐντιμὸς καὶ δίκαιος, Ρωμαῖε, καὶ πρέπει ὅλα νὰ ἦναι καθαρὰ καὶ τιμὰ μεταξύ μας. Σήμερον δὲν εἶμαι παρὰ κατεστραμμένη κόρη, διὰ τὸν κόσμον τοῦλάχιστον. Διὰ τοῦτο οὔτε θέλω, οὔτε ἠμπορῶ νὰ γείνω σύζυγός σου. Ἄν ὑποφέρης, λάβε θάρρος! Μήπως τάχα νομίζεις ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκη θάρρους; Περιμένε, τίς οἶδε τί μὰς φυλάττει τὸ μέλλον;

— Ἄ! δὲν μὲ ἠγάπησας ποτέ, ἐπιθύρουν ἐκεῖνος.

— Θέλεις, νὰ σοὶ κάμω ὄρκον;

— Λέγε.

— Ὅρκίζομαι, ὅτι οὐδέποτε ἠγάπησα ἄλλον!

— Πῶς νὰ τὸ πιστεύσω;

— Βλέπεις, τῷ εἶπεν ἐκείνη, ἡ δυσπιστία ποτέ δὲν λείπει.

Ἡ Ἀμών ἠδύνατο νὰ διαλύσῃ τὰς ἀμφισβόλαις τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ. Ἐκείνη παρέστη εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἐλάφω-Περάματος, τὴν δὲ προτεραιάν ἔτι, ἡ Σολάνζη ἀπέθνησκε τῆς πείνης, ἄρα δὲν ἦτο ἐρωμένη τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναί. Ἄλλ' ὅπως ἡ Φελισίς — καίτοι δι' ἄλλους λόγους — ἐφοβεῖτο τὸν ἔρωτα τῆς Σολάνζης μὲ τὸν ἀρχαῖόν της ἔραστήν. Τὸν ἠκούεν ἀγωνιώσα. Ἡ προσπέλασις τῶν δύο ἐκείνων ὄντων κατέστρεψε τὰ σχέδια τῆς ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ μαρκησίου, καὶ ἐξήλειψε τὸ παρελθόν.

Καὶ ἡ Ἀμών δὲν ἐπεθύμει τοῦτο.

Ἐκείνη ἐμίσει πάντοτε τοὺς Τανναί, τὸν μεγαλοπρεπῆ πύργον, τὸν ἐπιβλητικὸν οἶκον τοῦ Σεβάν· ὁ θάνατος τοῦ Λαβράνης δὲν ἱκανοποίησε τὴν μνησικακίαν της.

Διὰ νεύματος ἔδειξεν εἰς τὴν Σολάνζην τὸ λίκνον.

— Τί ἀποφασίζεις; ἠρώτησεν ὁ Ρωμαῖος.

Κρότος ἀμάχης ἠκούσθη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ἡ Σολάνζη ἐκ προαισθήματος ἔσπευσε πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ὁ κύριος δὲ Τανναί, εἶπεν.

— Ἄ! τόσω τὸ καλλίτερον, ἐκραύγασεν ὁ Ρωμαῖος μετὰ λύπης! Μετ' ὀλίγον λοιπὸν θὰ ἐξηγηθῶμεν ἤθελα ν' αὐτοχειριασθῶ, ἀλλὰ διατί ν' ἀποθάνω μόνος; θὰ ἦτο ἀνοησία.

Ἡ Σολάνζη ἐνηγκαλίσθη τὸν Ρωμαῖον λέγουσα:

— Ρωμαῖε, εἰς ὅτι ἔχεις ἱερώτερον, εἰς τὸν ἄλλοτε ἔρωτά μας, σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ἐγγίσης τὸν ἀνθρωπον αὐτόν.

— Ἄ! τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν; εἶπεν ἀπωθῶν αὐτὴν βιαίως καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

— Εἴσελθε ἐκεῖ, εἶπεν ἐκείνη ἐπιτακτικῶς, δεκνύουσα αὐτῷ δωμάτιόν τι, καὶ θὰ μάθης τὰ πάντα. Ὁ Θεὸς τὸν ἀπέστειλε. Ὑπάγε καὶ σύ, Σιμώνη, κρύφθητι ἐκεῖ. Ἀφισατέ με μόνην καὶ οὔτε λέξιν, οὔτε φωνήν, ἢ δὲν θὰ σ' ἐπανίδω πλέον.

Ἡ ἄμαξα ἔστη πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ Στίπ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἑδρας του, ἐνῶ ὁ μαρκησίος εἰσῆρχετο.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ καὶ ἡ Ἀμών, πεισθέντες ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ ὕφους τῆς Σολάνζης, ἐκρύβησαν.

Ἡ Σολάνζη ἔστατο πρὸ τοῦ λίκνου τοῦ τέκνου της.

Ὅχι καὶ τρέμουσα ἔτι ἐκ τῆς συγκινήσεως ἦν ὑπέστη, δὲν ἐπρόφερε λέξιν, ἀλλὰ περιέμενεν.

Ὁ Ὀλιβιέρρος ἦτο λίαν κατηφῆς· προφανῶς τὸ διαβῆμα ἐκεῖνο προσέβαλε τὴν ἀλαζονείαν του.

— Εἶσαι μόνη, Σολάνζη; ἤρξατο λέγων διὰ τόνου ἠρέμου.

Ἐκείνη προσέκλινεν.

— Δὲν ἠλπίζεις βεβαίως νὰ μ' ἐπανίδης;

— Εἶναι ἀληθές.

— Ἐπίστευσας βεβαίως, ὅτι σ' ἐλησμόνησα, καὶ ὅμως ἠπατήθης.

Ἡ Σολάνζη οὔτε κἂν ἐκινήθη.

— Θὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἐπανέλαβεν ὁ μαρκησίος· ἠθέλησα νὰ μακρυνθῶ ἀπὸ σοῦ, διότι κατήντησα νὰ φοβῶμαι τὴν μοιραίαν ἔλξιν ἣν ὑφιστάμην, καὶ ἦτις τίς εἰξεύρει ποῦ θὰ μὲ φέρῃ! Ἐν τούτοις ὑποτάσσομαι. Ὁ ἀστὴρ σου μὲ σύρει. Τί ἀπαιτεῖς;

— Οὐδέν.

— Ἐπράξα πολλὰς ἀδικίας πρὸς σέ. Ὁ ἔρωτός μας ἤρξατο κακῶς, δι' ἀναξίας ἐκδιώσεως, τὸ ὁμολογῶ, καὶ θὰ λήξῃ κακῶς ἴσως. Τοῦτο ἐπαναλέγω συχνάκις καθ' ἑαυτόν. Στάθμισον καλῶς ὅ,τι σοὶ λέγω· ὅ,τι δῆποτε ἀπαιτήσεις δι' αὐτὴν ἢ διὰ τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὑπόσχομαι προκαταβολικῶς. Διάταξον καὶ θὰ σὲ ὑπακούσω.

— Δὲν δύναμαι νὰ σὲ πιστεύσω· εἶναι παγίς, τὴν ὁποίαν μοὶ στήνεις· δὲν θὰ πέσω εἰς αὐτήν.

— Σοὶ δίδω τὸν λόγον μου, λόγον εὐγενεῶς!

Καταφρονητικὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη τῆς Σολάνζης.

— Ἐφέρεσο ὡς εὐγενής, τῷ εἶπε, σύ, ὅστις, ἀφοῦ μὲ προσέβαλες τόσον χαμπερῶς, προσεπάθησες νὰ μὲ ἐλκύσης, στενοχωρῶν με διὰ τῆς πενίας;

— Μὲ κατεφρόνεις καὶ ἠναγκάστην νὰ καταφύγω εἰς μέσα ἀνάξια ἐμοῦ. Δὲν σοὶ ἀποδεικνύει τοῦτο τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτός, τὸν ὁποῖον μοὶ ἐμπνέεις;

Ἡ Σολάνζη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Παράδοξος ἔρως! εἶπε, πολὺ χειρότερος τοῦ μίσους, ἀφοῦ μὲ κατήντησες νὰ ἀπωλέσω τὰ πάντα, πατρίδα, τιμὴν, οἰκογένειαν.

— Δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐξαλείψω τὸ παρελθόν, ἐπανέλαβεν ὁ μαρκησίος, διὰ τοῦτο μὴ μοὶ ἀπευθύνῃς ματαίως ἐπιπλήξεις. Διάταξον. Οὐδέν θὰ ἀρνηθῶ. Δὲν εἰξεύρω τί ἔχεις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπρόσθεσε συσφίγγων τὰς πυγμάς, εἶσαι ὠραία εἰς βαθμόν, ὥστε καὶ ἀγίους νὰ κολλάσης ἀκόμη!

Ἀνεπόλησε τοὺς λόγους τῆς Φελισίδος καὶ τοὺς ἐπρόφερε διὰ φωνῆς πεπινημένης:

«— Ὅραία εἰς βαθμόν, ὥστε καὶ ἐγκλημα δύναται τις νὰ διαπράξῃ χάριν αὐτῆς».

Ἀστραπὴ ἀγρία διήλθε τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Σολάνζης.

Ἐπὶ τέλους ἐθριάμβευεν.

— Οὐδέν θὰ μοὶ ἀρνηθῆς; τῷ εἶπε, παρατηροῦσα αὐτόν.

— Τὸ ὑπεσχέθην.

— Τίποτε δὲν θὰ σοὶ φανῇ ἀδύνατον;

— Τίποτε.

— Ἔστω. Ἐπιθυμεῖς τὴν μητέρα; δὸς ὄνομα εἰς τὸ τέκνον.

— Εἰς τὸν υἱόν σου;

— Μήπως δὲν εἶναι ἰδικός σου;

— Ἀναμφισβόλος· ἀλλά...

— Δισταξίς;

— Εἶμαι ἐλεύθερος;

Αἱ ἐρωταποκρίσεις, διεδέχοντο ἀλλήλας ὡς διαξίφισμοι μονομαχίας.

Καὶ ἦτο πραγματικὴ μονομαχία μεταξύ τῶν δύο αὐτῶν ὄντων, ὧν τὸ ἐν

δὲν ὑπεχώρει, εἰμὴ εἰς βιαίαν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ὑποτάξῃ τὸ ἄλλο, τὸ ἕτερον δὲ εἰς μῖσος βιαϊότερον τῆς ἐπιθυμίας τοῦ πρώτου.

Ὁ μαρκήσιος ἐδοκίμασε ν' ἀντιστη, ἀλλὰ τοῦτο δὲν διήρκεσε πολὺ.

Ἐκείνη τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινα λεπτὰ μετὰ σκληρότητος, καὶ ὁ μαρκήσιος ὑπετάγη ὑπὸ τοῦ βλέμματος ἐκείνου, ὡς ὑποτάσσονται τὰ θηρία ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ δαμαστοῦ.

— Ἀλλὰ θὰ γείνης ἰδική μου; τῆ εἶπε πλησιαζὼν ἔτι μᾶλλον ὡς ἂν ἤθελε νὰ εἰσπνεύσῃ τὸ ἄρωμα τῆς κόμης της.

— Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ υἱός μου θὰ ὀνομασθῆ Ὀλιβιέρος δὲ Τανναί, καὶ ἐγὼ θὰ γείνω σύζυγός σου, τότε μάλιστα. Ἀλλως, οὐδέποτε.

— Μὰς χωρίζει ἡ μαρκησία.

— Δὲν μὰς βιάζει τίποτε. Θὰ περιμένω!

Ὁ Ὀλιβιέρος διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκράτησε τὸ μέτωπόν του. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν, πάλιν συνεκροτήθη ἐν ἑαυτῷ κατὰ τῆς ιδέας ἐκείνης, ἣτις τὸν ἐτρόμαζεν. Ἀλλὰ τὴν ἔβλεπεν ἐνώπιόν του τόσῳ γοητευτικῆν, εἰσέπνεεν ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἐκείνης τοιοῦτον μεθυστικὸν ἄρωμα, ὥστε ἀπεφάσισε.

— Καλὰ, τῆ εἶπε, σοὶ εἶχον δώσει τὸν λόγον μου, θὰ τὸν τηρήσω, καὶ θὰ σὲ ὑπακούσω καθ' ὅλα, ἔχω ὅμως καὶ ἐγὼ πρὸς ἀνταπόδοσιν τὴν ὑπόσχεσίν σου;

— Τὸ ὀμνύω, εἶπε μετὰ σταθερότητος, θέλω γείνη σύζυγός σου ὅταν τὸ θελήσῃς, ἀφοῦ πρώτον ἀναγνωρισθῆ ὁ υἱός μου.

— Καὶ θὰ λησμονήσῃς τὸ παρελθόν;

— Ὁλίβι, εἶπε μετὰ σταθερότητος, θέλω γείνη σύζυγός σου ὅταν τὸ θελήσῃς, ἀφοῦ πρώτον ἀναγνωρισθῆ ὁ υἱός μου.

— Καὶ θὰ λησμονήσῃς τὸ παρελθόν;

— Ὁλίβι, εἶπε μετὰ σταθερότητος, θέλω γείνη σύζυγός σου ὅταν τὸ θελήσῃς, ἀφοῦ πρώτον ἀναγνωρισθῆ ὁ υἱός μου.

— Τώρα ἂς χωρισθῶμεν, εἶπεν ἐκείνη ἐπιτακτικῶς.

— Ὁλίβι, εἶπε μετὰ σταθερότητος, θέλω γείνη σύζυγός σου ὅταν τὸ θελήσῃς, ἀφοῦ πρώτον ἀναγνωρισθῆ ὁ υἱός μου.

— Τώρα ἂς χωρισθῶμεν, εἶπεν ἐκείνη ἐπιτακτικῶς.

— Ὁλίβι, εἶπε μετὰ σταθερότητος, θέλω γείνη σύζυγός σου ὅταν τὸ θελήσῃς, ἀφοῦ πρώτον ἀναγνωρισθῆ ὁ υἱός μου.

— Τώρα ἂς χωρισθῶμεν, εἶπεν ἐκείνη ἐπιτακτικῶς.

— Ὁλίβι, εἶπε μετὰ σταθερότητος, θέλω γείνη σύζυγός σου ὅταν τὸ θελήσῃς, ἀφοῦ πρώτον ἀναγνωρισθῆ ὁ υἱός μου.

— Τώρα ἂς χωρισθῶμεν, εἶπεν ἐκείνη ἐπιτακτικῶς.

— Ὁλίβι, εἶπε μετὰ σταθερότητος, θέλω γείνη σύζυγός σου ὅταν τὸ θελήσῃς, ἀφοῦ πρώτον ἀναγνωρισθῆ ὁ υἱός μου.

— Εὔγε σου, κόρη μου.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ πελιδνός καὶ καταβεβλημένος ἴστατο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

— Σοὶ ζητῶ συγγνώμην, Σολάνζη, τῆ εἶπε· συγχώρησον τὰς προσβολὰς ὅσας σοὶ ἔκαμα· ἡ ζηλοτυπία μοι ἀφήρει τὸ λογικόν. Ὅταν ἀγαπᾷ κανεῖς, γίνεται ζηλότυπος καὶ ὑποπτος! ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ σὲ γνωρίζω καλλίτερα. Λοιπὸν θὰ τὸν νυμφευθῆς;

— Ἐὰν χρεύσῃ, μάλιστα.

— Τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὁ ὁποῖος μὰς ἐχώρησεν, αὐτόν, ὁ ὁποῖος σὲ κατέστρεψε;

— Ναί.

— Εἶνε ἀδύνατον! δὲν δύνασαι νὰ τὸν ἀγαπήσῃς.

— Εἶναι τάχα ἀνάγκη; Τίς σοὶ εἶπεν ὅτι πρόκειται περὶ ἔρωτος;

— Ἀλλὰ τότε;

— Ὅ,τι ζητῶ πρὸ παντὸς ἄλλου, Ρωμαῖε, εἶναι ἐν ὄνομα διὰ τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὄνομα δηλαδὴ τοῦ πατρός του· τί θὰ γείνη κατόπιν, οὔτε ἐγὼ τὸ εἰξεύρω καὶ οὔτε νὰ ἐρωτήσῃς πρέπει, διότι δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω. Ὑπεσχέθη νὰ νυμφευθῶ τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναί, ὅταν τὸ ἀπαιτήσῃ, ἀφοῦ ἐκπληρώσῃ τὸν ὄρον, τὸν ὁποῖον τῷ ἐπέβαλα. Αὐτὸ μόνον ἐννοῶ. Σήμερον μῆτηρ μόνον εἶμαι καὶ μόνον τὸ τέκνον μου σέβτομαι.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ συμβῆ ὅ,τι λέγεις πρέπει νὰ ἀποθάνῃ ἡ μαρκησία...

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

A. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Τέλος]

Ἡ Ἀντωνίνα ἤγειρε πρὸς τὸν Ἐδμόνδον βλέμμα σχεδὸν ἰκετευτικόν, ὅπερ οὗτος ἀπέφυγεν, ἀλλ' ὅπερ οὐδαμῶς διέφυγε τὸν Γουσταῦον.

Ὅταν τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἠγιγίξε πρὸς τὸ τέλος, ἐπερατώθη, ὁ Γουσταῦος ἐπλησίασε τὸν Ἐδμόνδον.

— Ὄφειλες νὰ μὴ ἐξέλθῃς, τῷ εἶπεν.

— Διατί;

— Διότι τοῦτο λυπεῖ τὴν Ἀντωνίαν.

— Ἡ Ἀντωνίνα εἶναι παιδίον, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος. Ἐὰν τὴν ἤκουον, δὲν θὰ ἐξηρχόμην ποτὲ ἀπ' ἐδῶ.

— Πρέπει νὰ τὴ συγχωρήσῃς τοῦτο, σὲ ἀγαπᾷ τόσο!

— Τοιαῦτα εἶναι αἱ γυναῖκες, ὥστε ἀργὰ ἢ ταχέως ἡ ἔρις αὐτῶν καθίσταται τυραννία. Καὶ τί σημαίνει τάχα, ἐὰν ὑπάγῃ νὰ κάμω μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τοῦ κυρίου Δε***, ὅπου ἐγευματίσα προχθές;

— Ἡ Ἀντωνίνα ζηλεύει.

— Ποῖαν;

— Τὴν σύζυγον τοῦ κυρίου Δε***.

— Αὐτὴ ζηλεύει ὅλον τὸν κόσμον. Εἶναι τρελλή!

Ἐνῶ ὁ Ἐδμόνδος καὶ ὁ Γουσταῦος συνδιελέγοντο οὕτως, ἡ Ἀντωνίνα εἶχε πλησιασῆ τὴν Λαυρεντίαν.

— Βλέπετε, τῆ εἶπε, θὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ καὶ τὴν ἐσπέρην ταύτην.

— Ἐλάτε δά, μὴ λύπησθε, ἀπεκρίθη ἡ Λαυρεντία, ἀνησυχεῖτε ἀδίκως. Ὁ Ἐδμόνδος σὰς ἀγαπᾷ ὅσον οὐδέποτε.

— Ποῖος νὰ μοῦ το ἔλεγε; εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα μετὰ στεναγμοῦ ἀπείρως θλιβεροῦ.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ κύριος Δεμορτῶν, πλησιαζὼν τὰς δύο γυναῖκας.

— Συμβαίνει, ὑπέλαβεν ἡ Λαυρεντία, ὅτι ἡ Ἀντωνίνα λυπεῖται, διότι βλέπει τὸν σύζυγόν της μεταβαίνοντα τόσο συχνὰ εἰς τοῦ κυρίου Δε***. Πιστεύει ὅτι ἐργολαβεῖ τὴν σύζυγόν του.

— Ἀφετέ τον νὰ ὑπάγῃ, εἶπεν ὁ κύριος Δεμορτῶν, εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ἐπανέλθῃ. Ὅσον θέλετε νὰ τον ἐμποδίσῃτε, τόσο μᾶλλον θὰ ἐπιμένῃ εἰς τοῦτο. Τί σας πειράζει, ἐὰν κάμῃ ὀλίγον τὸν ἔρωτα εἰς τὴν κυρίαν Δε***; Ἡξεύρετε κάλλιστα ὅτι ἀγαπᾷ μόνον ὑμᾶς.

— Λυπηρὰ παρηγορία! ἐψιθύρισεν ἡ Ἀντωνίνα, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἤρξαντο ὑγραίνεσθαι.

— Ἴδετε λοιπὸν πόσον εἶναι εὐρωστος καὶ ὑγιής! ἔλεγεν ἡ κυρία Δεπερὲ εἰς τὸν κύριον Δεβῶ, δεικνύουσα αὐτῷ τὸν Ἐδμόνδον, ἀνάψαντα πρὸ μικροῦ ἐν σιγάρων. Πόσον εἶμαι εὐτυχής, ἰατρέ, καὶ πόσα σας ὀφείλω!...

— Μὲ συνοδεύεις ὀλίγον; εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος εἰς τὸν Γουσταῦον, λαμβάνων τὸν πῖλόν του.

— Ὁχι, μένω με τὰς κυρίας.

— Τότε χαῖρε.

— Ἀπὸ τώρα φεύγεις; εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα εἰς τὸν σύζυγόν της, βλέπουσα αὐτὸν διατεθειμένον νὰ ἐξέλθῃ.

— Ναί.

— Θὰ ἐπιστρέψῃς γρήγορα;

— Ἐντὸς μίαις ὥρας θὰ εἶμαι ἐδῶ.

— Ἀληθινά;

— Ἀληθινά.

Ἡ Ἀντωνίνα ἔτεινε τὸ μέτωπον τῷ συζύγῳ της, ὅστις τὴν ἠσπασθη.

— Μὴ ἐξέρχεσαι ἀπόψε, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως, προσπαθοῦσα νὰ τὸν κρατήσῃ.

— Μπᾶ! καὶ διατί ἐπιμένεις τόσο νὰ μὴ ἐξέλθῃ;

— Σήμερον εἶναι τρεῖς ἔτη, ἀφότου ἐνυμφεύθημεν, δύνασαι κάλλιστα νὰ θυσιάσῃς χάριν ἐμοῦ ὀλόκληρον αὐτὴν τὴν ἡμέραν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπέθηκε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης μετὰ κινήματος ἀνυπομονησίας.

— Ὑπαγε, ἀφοῦ ἐπιμένεις τόσο, εἶπεν αὐτῷ ἡ σύζυγός του.

— Ὁχι, ἀφοῦ θέλεις νὰ μείνω.

— Δὲν θέλω, τὸ ἐπιθυμῶ χάριν τῶν φίλων μας, οἱ ὁποῖοι ἤλθον ἐδῶ νὰ ἐορτάσωσι τὴν ἐπέτειον ταύτην.

— Εἶχα λησμονήσῃ ὅτι ἡ ἐπέτειος αὐτῆ ἦτο σήμερον.

— Ἀπὸ τώρα! εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα. Δὲν με ἀγαπᾷς λοιπὸν πλέον, Ἐδμόνδε;

Ὁ Ἐδμόνδος ἔλαβεν ἐκ νέου τὸν πῖλόν του.

— 'Εάν με κρατῆς, διὰ νά μου κάμης καμμίαν σκηνήν αἰσθηματικὴν, εἶπε, τοῦτο δὲν θά εἶναι διασκεδαστικόν.

— Ὑπαγε, φίλε μου, ἐγὼ ἔχω ἀδικον. Φίλησέ με πάλιν. Λοιπὸν ἐντὸς μιᾶς ὥρας θά εἶσαι ἐδῶ ;

— 'Εντὸς μιᾶς ὥρας.

Ἡ Ἀντωνίνα προσεμείδιασε τῷ συζύγῳ της, ὅστις κατέλιπε τὴν αἴθουσαν.

— Δὲν θά ἐπιστρέψῃ οὐδὲ τὸ μεσονύκτιον, ἐψιθύρισε αὐτῇ.

— Τί ἔχετε λοιπὸν, ἀγαπητόν μου τέκνον ; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεπερέ τὴν Ἀντωνίαν, φαίνεσθε σκυθρωπή !

— Δὲν ἔχω τίποτε, μητέρ μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνίνα, τίποτε ἀληθῶς.

— Λυπεῖσθε, διότι ὁ Ἐδμόνδος ἐξέρχεται συχνά ; Ἄλλ' ἐξέρχεται, διότι ἠξέρει ὅτι δὲν εἶσθε μόνη καὶ ὅτι εἴμεθα ἡμεῖς μαζῇ σας. Ὅλοι οἱ νέοι εἶναι ὡς αὐτόν. Συλλογισθῆτε ὅτι εἶναι μόνον εἰκοσι ἕξ ἐτῶν, καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην διασκεδάσεων.

Ὅ,τι καὶ ἂν συνέβαινε, ἡ κυρία Δεπερέ πάντοτε θά ἔδιδε δίκαιον εἰς τὸν υἱὸν της. Ἡ ὑγεία καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ τέκνου της ἀπετέλουσαν πάσας τὰς ἐπιθυμίας της ὥστε ἡ Ἀντωνίνα δὲν παρεπονεῖτο πρὸς αὐτήν, διότι ἐγίνωσκε κάλλιστα ὅτι οὐδὲν θά κατώρθου.

Ὁ Γουσταῦς, ὁ ταγματάρχης, ἡ κυρία Δεμορτῶν καὶ ὁ ἰατρός, καθήσαντες πλησίον τραπέζης, ἤρξαντο παίζοντες οὐίστ. Τοῦτο οὐδόλως διεσκέδαζε τὸν Δωμῶν, ἀλλὰ διεσκέδαζε τόσον τοὺς ἄλλους τρεῖς συμπαίχτας, ὥστε, ὅπως εὐχαριστήσῃ αὐτοῖς, μετεῖχε πάντοτε τοῦ παιχνιδίου.

Πρὶν ἢ καθίση εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ Γουσταῦς ἠσπάσθη τὸν υἱὸν καὶ τὴν σύζυγόν του, κρατοῦσαν τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ συνδιαλεγομένην μετὰ τῆς Ἀντωνίνης ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἐνῶ ἡ κυρία Δεπερέ ἐλάμβανε βιβλίον καὶ ἀπεπέρατου τὴν ἀνάγνωσίν του μετὰ τὰς τελευταίας ἀκτίνας τῆς ἡμέρας.

Ἡ Ἀντωνίνα ἐκάστην στιγμὴν παρετήρει τὸ ἐκκρεμές. Μία ὥρα καὶ ἡμισεῖα παρεῆλθεν οὕτως.

Ἀφῆνης ἡ Ἀντωνίνα ἠγέρθη.

— Ποῦ πηγαίνετε ; εἶπεν αὐτῇ ἡ Λαυρεντία.

— Πηγαίνω μίαν στιγμὴν εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Θέλετε νά σας συνοδεύσω ;

— Ἀναμφιβόλως.

Ἡ Λαυρεντία ἔβλεπε τὴν Ἀντωνίαν οὕτω περίλυπον, ὥστε δὲν ἤθελε νά τὴν ἐγκαταλίπῃ τόσον ἐφοβεῖτο μὴ ἢ λύπη αὐτῇ μετατραπῆ εἰς ἀπελπισμόν.

— Θεέ μου, Θεέ μου ! πόσον εἶμαι δυστυχής !.. εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, καταπίπτουσα ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ χέουσα δάκρυα θερμά.

— Μὴ δά, φίλη μου, ἀδελφῇ μου, εἶπεν αὐτῇ ἡ Λαυρεντία, μὴ κλαίετε οὕτω.

— Ἀγαπᾷ αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἐπανελάμβανε ἡ Ἀντωνίνα, εἶμαι βεβαία... ἔπρεπε νά ἐπανέλθῃ πρὸ ἡμισείας ὥρας.

— Ταράττεσθε ἀδίκως, ἡσυχάσατε, θά τον ἐκράτησαν ἀκουσίως του.

— Ἐὰν ἦτο τοῦτο μόνον, δὲν θά ἔλεγον τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνίνα ἄλλὰ βλέπω καλῶς πόσον ὁ Ἐδμόνδος παρήλλαξεν. Ἐὰν τον ἐβλέπετε ἄλλοτε, δὲν θά τον ἀνεγνωρίζετε πλέον. Ἐζηλοτύπει καὶ τὰς ἐλαχίστας μου ιδέας, δὲν ἤθελε νά με ἐγγίση καὶ αὐτῇ ἡ θαλαμηπόλος μου. Καὶ τώρα μὲ ἀφίνει μόνην ἡμέρας ὀλοκλήρους. Εἶναι ἀληθές ὅτι τώρα ἔχει ὀλοκλήρον τὸ μέλλον ἐνώπιόν του, ἐνῶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπίστευε προσεχῆ τὸν θάνατόν του. Ὁ ἔρωσ του δὲν προήρχετο ἀρά γε μόνον ἐκ τῆς πεποιθήσεως ταύτης ; Ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς το πιστεύω. Θά ἦτο λοιπὸν προτιμότερον νά μὴ τον σώσῃ ὁ πατήρ μου ; Μόνος ὁ θάνατος θά ἔθετε τέρας εἰς τὸν ἔρωτά του, ἐνῶ, σὰς το ἐπαναλαμβάνω, Λαυρεντία, εἶμαι βεβαία ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλην γυναῖκα παρ' ἐμέ.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Γουσταῦς εἰσηλθεν.

— Σὰς εἶδον ἐξερχομένης ὁμοῦ, εἶπεν εἰς τὰς δύο γυναῖκας, τί συμβαίνει ;

Ἡ Λαυρεντία ἔδειξε τῷ Γουσταῦ τὴν Ἀντωνίαν.

— Κλαίει ! εἶπεν ὁ Γουσταῦς.

— Καλέ μου Γουσταῦ, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τοῦ Δωμῶν, σεῖς δὲν προξενεῖτε λύπας εἰς τὴν σύζυγόν σας, σεῖς...

— Εἶσθε παιδίον, εἶπεν ὁ νεανίας τῇ Ἀντωνίνῃ, ὁ Ἐδμόνδος σὰς ἀγαπᾷ.

— Αὐτὸ τῇ ἔλεγον καὶ ἐγὼ, προσέθηκεν ἡ Λαυρεντία.

Ἄλλ' αὐτῇ προσεῖδε τὸν Γουσταῦν ὡς γυνὴ γινώσκουσα ὅτι δὲν λέγει ὅ,τι σκέπτεται.

— Μείνε μαζῇ της, εἶπε χαμηλωφῶνως ὁ Γουσταῦς πρὸς τὴν Λαυρεντίαν, ἐγὼ πηγαίνω νά εὐρῶ τὸν Ἐδμόνδον, καὶ θά ζητήσω μίαν ἐξήγησιν ἀπὸ αὐτόν, ἐπειδὴ ὅ,τι κάμνει εἶναι κακόν.

— Μάλιστα θά μας ἐπανεύρῃς ἐδῶ.

Ὁ Γουσταῦς, θλίψας τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του, ἀπῆλθεν.

Ὁ κύριος Δε***, πρὸς τῷ ὁποίῳ εἶχε μεταβῆ ὁ Ἐδμόνδος, κατόκει ἐν τῇ Λεωφόρῳ τῶν Ἰταλῶν ὁ Γουσταῦς ἦτο γνώριμος εἰς αὐτόν οὐδὲν λοιπὸν τὸ παράδοξον θά εἶχεν ἢ ἐπίσκεψίς του.

— Ὁ κύριος δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ οἰκέτης εἰς τὸν Δωμῶν, ἀλλ' ἡ κυρία εἶναι ἐδῶ.

— Ἀναγγελατέ με.

Ὁ Γουσταῦς εὗρε τὸν Ἐδμόνδον μετὰ τῆς κυρίας Δε***.

Ἀμφότεροι ἐξεπλάγησαν ἀρκούντως βλέποντες αὐτόν. Ὁ Γουσταῦς εἶχεν ἀποφασίσῃ νά κατενέγκῃ ἀμέσως ἐν μέγα κτύπημα.

— Ζητῶ συγγνώμην πρὸ ὑμῶν, κυρία, εἶπε, διότι ἐμφανίζομαι τόσον ἀργά εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἀλλ' ἡ κυρία Ἀντωνίνα Δεπερέ εἶναι ἀδιάθετος, καὶ ἠρχώμην νά ζητήσω τὸν Ἐδμόνδον, ὅστις ἐγνώριζεν ὅτι εἶναι ἐδῶ.

Ἀφοῦ ἦτο ἀργά νά παρουσιασθῇ ἐνώ-

πιον γυναικός, ἦτο ἀργά καὶ νά μείνῃ παρ' αὐτῇ.

Ἡ κυρία Δε*** ἐνόησε τὸν σκοπὸν τοῦ Γουσταῦ, ἠρρυθρίασεν ἀπειθυνομένη δὲ πρὸς τὸν Ἐδμόνδον, τῷ εἶπε :

— Δὲν σας κρατῶ, κύριε, καὶ σας παρακαλῶ νά προσενέγκητε τοὺς εἰλικρινεῖς μου χαιρετισμούς τῇ κυρίῃ Δεπερέ, τῆς ὁποίας ἡ ἀδιαθεσία ἐλπίζω ὅτι θά εἶναι οὐχὶ σοβαρά.

Οἱ δύο νέοι ἀπεχαιρέτισαν τὴν κυρίαν Δε***.

— Τί σημαίνει τοῦτο ; εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος τῷ Γουσταῦ ὅτε ἐξῆλθον.

— Σημαίνει, ἀγαπητέ μου φίλε, ἀπεκρίθη ὁ Δωμῶν διὰ φωνῆς ὀλίγον ἀυστηρᾶς, ὅτι συμπεριφέρεσαι κακῶς πρὸς τὴν Ἀντωνίαν.

— Καὶ ἀνεδέχθης σὺ νά με διδάξης ἠθικὴν ;

— Ναί.

— Ἐχεις ἀδικον, διότι αἰ νοθεύεις δὲν μὲ εὐχαριστοῦν.

— Καὶ ὅμως θά τὰς ἀκούσης.

— ἠξέρω ὅτι εἶναι φιλικὸν δικαίωμα. Λάλει λοιπὸν.

— Ἀπατᾷς τὴν Ἀντωνίαν.

— Αὐτὸ ἀποβλέπει μόνον ἐμὲ ὅπως δῆποτε.

— Ἀποβλέπει ὅμως καὶ ἐμέ, ὅστις πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχα ζητήσῃ ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Δεβῶ νά συναινέσῃ νά γείνη σύζυγός σου διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μόνον αὐτὴν ἠγάπα, καὶ ἐπέδησες εἰς τὸν τράχηλόν μου, ὅτε σοι ἀνήγγειλα πρὸ τῆς θύρας της ὅτι εὐηρεστεῖτο νά σε συζευχθῇ.

— Παρῆλθον τρία ἔτη ἔκτοτε...

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν, φίλτατε, συμβαίνουσι πολλά ἐν διαστήματι τριῶν ἔτῶν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἔπτυσον αἷμα, ἐπίστευον ὅτι εἶχον δύο ἐτῶν ζωὴν τὴν ἄλλοτε, καὶ ὁ βίος μοι φαίνεται ἄλλοιος. Ἀγαπῶ πάντοτε τὴν Ἀντωνίαν, ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ, καθὼς ἀγαπᾷ τις μετὰ τριῶν ἐτῶν συζυγικὸν βίον, ἅτινα διῆλθε διαρκῶς μετὰ τῆς συζύγου του. Δὲν δύναται τις νά εὐρίσκηται πάντοτε παρὰ τοὺς πόδας τῆς συζύγου του, ὡς ἐν ταῖς πρώταις ἡμέραις. Ἡ φίλια, ἡ ἡρεμὸς ἀγάπη διαδέχονται τὰς πρώτας παραφορὰς ἔπειτα, σοὶ ἐπανακλέγω, ὅταν πιστεύῃ τις ὅτι μέλλει νάποθάνῃ, λέγει καὶ πράττει πολλά, τὰ ὅποια εὐρίσκει σχεδὸν γελοῖα, ὅταν θεραπευθῇ. Εἶμαι εἰκόσι καὶ ἕξ ἐτῶν, εἶμαι νυμφευμένος ἀλλὰ τί διάβολο ! δὲν σκοπεύω νά ζῶ μόνον μετὰ τὴν γυναῖκά μου ὡς ἂν ἤμην ἐξηκοντούτης.

— Λοιπὸν θά τὴν κάμης νά ὑποφέρῃ διὰ μίαν ιδιοτροπίαν, ἢ ὁποία σε κατέλαβε ;

— Ὁ βίος διέρχεται οὕτως, ἀγαπητέ καὶ ἐὰν ἡ Ἀντωνίνα δὲν περιεστοιχίζετο ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι τῆς σηκόνουν τὰ μυαλά, δὲν θά ὑπέφερε.

— Μήπως δι' ἐμὲ λέγῃς αὐτά ;

— Ὁ Ἐδμόνδος οὐδὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν ἔχεις λοιπὸν τίποτε πλέον εἰς

τὴν καρδίαν! εἶπεν αὐτῷ ὁ Γουσταῦος· λησμονεῖς τὰς φιλίας σου! εἶναι κακὸν τοῦτο Ἐδμόνδε, πολὺ κακόν. Ἡ λήθη εἰς τινὰς περιστάσεις εἶναι ἀχαριστία.

— Μήπως καὶ σὺ ἐνθυμεῖσαι τὴν Νισσέτταν, τὴν ὁποίαν ἠγάπας τόσο! Ὅχι.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων εἰς τὸν κύριον Δεβὼ ὀφείλεις τὴν ζωὴν σου, ἀπὸ εὐγνωμοσύνης δέ, ἂν οὐχὶ ἀπὸ ἔρωτα, ὀφείλεις νὰ καταστήσης τὴν θυγατέρα του εὐτυχῆ. Δὲν ἀποκρίνεσαι;

— Ὅχι.

— Διατί;

— Διότι μὲ τὴν τροπὴν, τὴν ὁποίαν λαμβάνουσι τὰ πράγματα, δὲν εἶμαι βέβαιος ὅτι τῷ εἶμαι εὐγνώμων, δι' ὅ,τι ἔκαμε.

— Τί λέγεις;

— Λέγω ὅτι ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς, ἐὰν τοῦτο δὲν θὰ ἐγένετο ἀφορμὴ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς μου, ἐρωτῶ ἑμαυτὸν μὴ δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰποθάνω πρὸ δύο ἐτῶν. Θάπέθνησκον, ποθῶν τὴν ζωὴν, πιστεύων εἰς τὸν ἀγνὸν ἔρωτα, πεπεισμένος ὅτι θὰ ἤμην εὐτυχῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐνῷ τώρα, ἐὰν πρέπη νὰ σοὶ το ὁμολογήσω, μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἤμην καμωμένος διὰ γάμον· αἰσθάνομαι ὅτι καθιστῶ τὴν Ἀντωνίαν δυστυχῆ, καὶ δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως. Ἐννοῶ ὅτι τὴν ἠγάπων ἴσως διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι εἶχον ὀλίγον καιρὸν νὰ ζήσω. Προχθὲς ἀνεγνώσα τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν τῇ εἶχον γράψῃ, μανθάνων τὴν συναίνεσίν της, καὶ τὴν εὐρον... γελοῖαν. Κατεδαπάνησα εἰς ἔν ἡ δύο ἔτη ὅλην τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτε δὲ εἶδον ἐνώπιόν μου μακρὰ ἔτη ζωῆς, εὐρέθην εἰς τὴν θέσιν ἀνθρώπου κατεστραμμένου ἀπέναντι τῶν χρεῶν του. Τέλος διὰ νὰ μὴ σου κρύψω τίποτε, ὑπάρχουσιν ἡμέραι, ἡμέραι συχναί, καθ' ἃς ἀηδιάζω, καὶ εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ζητῶ ἔξω τὰς τέρψεις, τὰς ὁποίας δὲν εὐρίσκω πλέον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Γνωρίζω ὅτι ἡ Ἀντωνία μὲ ἀγαπᾷ... γνωρίζω ὅτι εἶναι ὠραία, ὅτι εἶναι ἀφωσιωμένη, ὅτι τῇ ὀφείλω τὴν ζωὴν, ὅτι θάπέθνησκον αὐρίον, ἐὰν ἀπέθνησκον· τὴν ἐκτιμῶ ὡς ἀγίαν, τὴν εὐλογῶ ὡς τὴν μητέρα μου... ἀλλὰ, θλιβερόν εἶπεν, δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον, καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι οὐδέποτε τὴν ἠγάπησα.

— Δυστυχῆς Ἀντωνία! εἶπεν ὁ Γουσταῦος.

— Τὴν οἰκτεῖρω, καθὼς σὺ, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἶσαι εὐτυχῆς;

— Θέλεις νὰ μάθης τὴν ἀλήθειαν;

— Ναί.

— Αἶ! θὰ ἔδιδον ὅλα τὰ ἔτη, ὅσα μοὶ μένουσι νὰ ζήσω τώρα, ἀντὶ τῶν μετὰ τὸν γάμον μου ἔξ μηνῶν.

Εἶχον φθᾶσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Τριῶν Ἀδελφῶν· ὁ Γουσταῦος ἦτο συγκεκινημένος καὶ σκυθρωπός· ὁ Ἐδμόνδος ἔφερεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ἄνθρωπος θέλων νὰ ἀποδιώξῃ ἐπαχθῆ σκέψιν.

«Ἐχει δίκαιον, διελογίζετο ὁ Γου-

σταῦος. Ὁ βίος εἶναι λοιπὸν τοιοῦτος, ὥστε πρέπει ὁ ἄνθρωπος, καὶ περ θλιβόμενος, νὰ ἐγκαταλίπῃ ὅ,τι ἠγάπησεν!.. Μόλις ἔχω δίκαιον νὰ μέμφωμαι τὸν Ἐδμόνδον. Ἐκκαμα τὴν Νισσέτταν νὰ ὑποφέρῃ ὅ,τι οὗτος κάμνει τὴν Ἀντωνίαν νὰ ὑποφέρῃ. Ἐπραῖα καλῶς;

Ταῦτα λέγων, ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος τῆς Ἀντωνίνης, ἡ δὲ Λαυρεντία, κρατοῦσα τὸ τέκνον τῆς ἐν ταῖς ἀγκάλας, ἤρχετο πρὸς αὐτὸν ἀγνή, ὠραία, μειδιῶσα.

Ἦτο ἀπόκρισις καταφατικὴ εἰς τὴν ἐρωτήσιν, ἣν ἀπηύθινε πρὸς ἑαυτὸν πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Ἐδμόνδος διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀντωνίαν καὶ τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Αὕτη ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλόν του.

Ἡ καρδία τοῦ Ἐδμόνδου δὲν ἔπαλλεν.

Παρήλθον δέκα ἔτη ἀπὸ τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀφηγήθημεν ἀνωτέρω.

Ἡ κυρία Δεπερὲ ἀπέθανε, προσμειδιῶσα τῷ υἱῷ της, ὃν ἐνόμιζεν εὐτυχῆ, καὶ ὁ θάνατος οὗτος, ὡς ἐννοεῖται, δὲν ἔθεράπευσε τὸν Ἐδμόνδον, ἀπὸ τῶν ἀπογοητεύσεών του ἐκ τῆς ζωῆς. — Οὐχ ἦττον ὀμιλεῖ σήμερον περὶ αὐτῶν ἀνευ συγκινήσεως.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δεμορτῶν ζῶσι πάντοτε· μόνον ἡ κυρία Δεμορτῶν εἶναι παραλύτος.

Ὁ κύριος Δεβὼ ἔχει θαυμασίως, ἡ δὲ θεραπεία τοῦ Ἐδμόνδου ἠῤῥήθησε τὴν πελατεῖαν του.

Ὁ Γουσταῦος καὶ ἡ Λαυρεντία ἦσαν ἐσχάτως εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τῆς Νικαίας, παριστάμενοι εἰς τὴν πρώτην Μετάληψιν τοῦ υἱοῦ των. Ἀπὸ τῆς ἀσθενείας τῆς κυρίας Δεμορτῶν, ἐπανήλθον καὶ κατόκησαν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ μετ' αὐτῆς καὶ τοῦ ταγματάρχου.

Ὁ Ἐδμόνδος εἶναι νομάρχης εἰς Χ***.

Ἀπασαί αἱ ὄνειροπολήσεις τοῦ βίου του περιορίσθησαν εἰς τὴν πτωχὴν ταύτην φιλοδοξίαν.

Εἶναι ἐραστὴς τῆς συζύγου ἐνὸς δικολάβου τῆς πόλεως, γυναικὸς τεσσαρακοντούτιδος περίπου. Οἱ πάντες τὸ γνωρίζουσι μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς Ἀντωνίνης, ἥτις γελᾷ, ὅταν ὀμιλῇ περὶ τούτου.

Ἐὰν ὑπάγητε εἰς Τούρ. καὶ διέλθητε τὴν ὁδὸν Παρισίων, θὰ ἴδητε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Κυρία Λακροά. Νεωτερισμοὶ καὶ Ψιλικά.

Αὕτη ἡ κυρία Λακροά εἶναι ἡ Νισσέττα, ἥτις δύο ἔτη μετὰ τὴν εἰς Τούρ ἔλευσίν της ὑπανδρεύθη τὸν υἱὸν βιβλιοπώλου τινός, ἔχοντος τὸ κατάστημά του ἀπέναντι τοῦ ἰδικοῦ της.

Βλέπων αὐτὴν τόσῳ σκυθρωπὴν, τῇ ἐδάνειζε βιβλία διὰ νὰ τὴν διασκεδάξῃ. Ἐπιθυμῶν νὰ τὴν παραμυθῆσῃ, ἠράσθη αὐτῆς· ἐκείνη ἐπὶ τέλους τὸν ἠγάπησεν, ὁ δὲ ἔγγαμος βίος των ἀναφέρεται ὡς πρότυπον ἀρμονίας συζυγικῆς καὶ οἰκιακῶν τέρψεων.

Ἡ κυρία Ἀγγελικὴ πάσχει ὑπὸ ἀρθρίτιδος, ἀλλὰ ἐτελείωσε τὸν Πύργον τοῦ Κενιλουόρθ.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

ΤΕΛΟΣ

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Διήγημα

[Συνέχεια.]

Δ'

Ὁ Ραοὺλ ἐνόμιζεν ὅτι ἀναμφιβόλως ὠνεύρωτε, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ τῆς κοπιώδους καὶ βαρείας ἐκείνης ἀτμοσφαιρας, εἰς ἣν τὸ πνεῦμα παρασύρει τὸ ὑπνώττον σῶμα.

Ἐκ νέου εὐρίσκετο εἰς Βρέστην, τοσοῦτον δὲ σύντομον ὑπῆρξε τὸ ταξιδεῖόν του, ὥστε σχεδὸν θὰ ἐβεβαίουν ὅτι οὔτε κἀν ἀρῆκε τὸ πλοῖόν του. Ἐντούτοις τῷ ἀπέμενε ἠθικὴ τις κόπωση, ὁμοιάζουσα πρὸς μελαγχολίαν, ἐξ ἐκείνων περὶ ὧν δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἰατρὸν λέγων καθ' ἑαυτὸν «δὲν εἶναι τίποτε» καὶ ὧν ὅμως παρατηρεῖ νὰ συμπτώματα καθ' ἐκάστην. Ὅταν εὐρίσκετο μόνος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, εἰς τὰς ὀδοὺς τῆς Βρέστης, ἡ τῷ δωματίῳ του, παρετῆρει ἐν ἑαυτῷ· διότι ἐν ἑαυτῷ ὑπῆρχε τὸ κακόν. Ἀλλὰ τοῦ ἀρά γε; Ἐν τῇ καρδίᾳ, ἡ ἐν τῇ φαντασίᾳ του; Καὶ αὐτὸς ἠγνόει καὶ τοῦτο ἔνεκα ἔτι μᾶλλον ὑπέφερεν, ἀναγκαζόμενος νὰ ζητῇ.

Ἡ χαρὰ ἐκείνη τῆς ἐπιστροφῆς, τὴν ὁποίαν τόσο μεγάλην ἐφαντάσθη, εἰς τί κατέληξεν;

Εἰς στιγμὴν μόνον χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, εἶτα δὲ εἰς ἀπότομον ἀνάκλησιν εἰς τὴν πραγματικότητά, ἔνεκα συζύγου ἀσθενούς, τέκνων ἀδιαφόρων, ὀλοκλήρου ὑπάρξεως, ἀνευ αὐτοῦ ὑφισταμένης.

Ἦτο λοιπὸν ἀσθενὴς ἡ σύζυγός του; Ὅχι, κεκοπιακυῖα μόνον, νευρικὴ, καὶ αὐτὴ ἀδιάφορος πρὸς αὐτὸν ἴσως.

Κατόπι δὲ τῶν ὄσων ὄνειροπόλησε, τὸ ἴσως τοῦτο τῷ διέσχισε τὴν καρδίαν.

Ἄλλοτε καὶ ἀσθενὴς, πραγματικῶς ἀσθενὴς, θὰ ἐδίσταζε νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν;

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ ἀφοπλισμὸς τοῦ «Κεραινοσόλου» δὲν θὰ διήρκει ἐπὶ μακρόν. Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, οὐδεὶς θὰ εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ πλοίου· διότι ὅλοι οἱ ἀξιώματικοὶ θὰ ἀπεδιδάχοντο, καὶ τότε ὁ Ραοὺλ θὰ ἔσπευδεν εἰς Παρισίους, ὅπου θὰ ἔμενε πλέον ἐπὶ πολὺ.

Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν! ὡς ἐὰν δεκαπέντε ἡμέραι οὐδὲν ἐσήμαινον ἐν τῇ τοσοῦτον βραχεῖα ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου, ἣν ἔτι μᾶλλον βραχύνουσιν αἱ ἀπουσίαι!

Ἡ Χριστίνα εἶχεν εἶπει ὅτι θὰ ἔσπευδε πρὸς αὐτόν μόνον ἀνεργῶν· τὴν ἐπαύριον ὅμως πάλιν ἔλαβεν ἐπιστολὴν της, ἐν ἣ τῷ ἔλεγεν, ὅτι τὸ ταξιδεῖον θὰ ἦτο δα-

πανηρόν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀφίση τὰ παιδία, ὅτι ἡ παιδαγωγός των ἦτο ἀδεξία, καὶ κατέληγε παραισάγουσα μετὰ δισταγμοῦ, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ὑπομείνῃ, ἀφοῦ τοσοῦτον ταχέως θὰ ἦτο ἐλεύθερος. Ἐν τέλει δὲ ὅτι εὐρίσκειτο εἰς καλλίτεραν κατάστασιν, μολονότι ἀκόμη κεκηκυῖα, δι' ὅπερ ὅμως δὲν ἔπρεπε νὰ ἀνησυχῇ καὶ ὅτι ἐλάμβανε δυνάμεις διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, τὴν ἀληθῆ πλέον ἐπιστροφὴν.

Ἄλλ' ὄχι! δὲν ἦτο αὕτη ἡ ἀληθὴς ἐπιστροφή· ἡ πραγματικὴ ἐπιστροφή ἐξηφανίσθη καὶ οὐδέποτε θὰ ὑφίστατο πλέον. Ὅλη ἡ ἐντὸς τῆς καρδίας του κεκλεισμένη χαρὰ συνετρίβη κατὰ τὸ πρῶτον εἰς Παρισίους ταξειδίων καὶ ἡ ὄνειροποληθεῖσα εὐτυχία ἐξητμίζετο ἀνερχομένη πρὸς τὸν οὐρανόν, ὅθεν εἶχε κατέλθει.

Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ τέκνα του κατέστρεψαν τὸ ὄνειρόν του!

Ἡ μικρὰ Ἰωάννα δὲν τὸν ἀνεγνώρισε, μολονότι ἡ μήτηρ τῆς τῆ ἔλεγεν:

— Εἶναι ὁ παπᾶς σου· σοῦ φέρει παιγνίδια, ἔλα γρήγορα, γρήγορα νὰ τὸν φιλήσῃς.

Αὕτη δέ, ἔριπτε λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ πτωχοῦ πατρὸς, ὅστις ἐμειδία ἔχων τοὺς βραχίονας τεταμένους, κατεβίβαζε τὴν κεφαλὴν μὲ τὸν μορφασμὸν ἐκείνων τῶν ἐτοιμῶν νὰ κλαύσωσι παιδίων καὶ προσχώρει βραδέως, ὑπολογίζουσα τὰ βήματά τῆς, ἐτοιμος νὰ ὀπισθοδρομήσῃ εἰς τὸ πρῶτον ἀπότομον κίνημα. Τέλος ἔγεινε οἰκειότερα πρὸς τὸ μέγα τοῦτο παιδίον, τὸ ὅποιον τὴν ἵππευεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, ψάλλον δημῶδες ἄσμα, ἀλλὰ διεκήρυτεν ὅτι ἡγάπα περισσύτερον τὸν Γεώργιον. Καὶ αὕτη ἡ Λουίζα, μεγαλειτέρα τῆς ἀδελφῆς τῆς σοβαρότερα, σχεδὸν μικρὰ κυρία, ἥτις ἀνεγνώρισε εὐθὺς τὸν πατέρα τῆς καὶ ἐρωτᾷ περὶ τῶν ταξειδίων του, καὶ αὕτη ἀκόμη τὸν διέκοπτε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπὸ σκέψεων, εἰς ἃς ἀνεφέρετο τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου.

— Μιὰ μέρα ὁ Γεώργιος μοὶ ἔλεγεν ὅτι ὁ θάλασσα εἶναι μεγάλη - μεγάλη ὡς ὁ οὐρανός, εἶναι ἀληθές;

— Καὶ οἱ ἀράπηδες τρώγουν τὰ παιδία; ὁ Γεώργιος τὸ ἔλεγε.

— Θὰ μᾶς ὑπάγῃς εἰς τὸ πανηγύρι τοῦ Νεῦλύ, ὅπως πέρυσιν ὁ Γεώργιος;

Πάντοτε ὁ Γεώργιος, πάντοτε ὁ Γεώργιος!

Τίς ἦτον ὁ Γεώργιος οὗτος;

Ὁ Ραοῦλ τὸν ἐγνώριζε κάλλιστα.

Ἦτο ὁ Γεώργιος Σχοβίλ, ἀνάδοχος τοῦ υἱοῦ του καὶ κάλλιστος τῶν φίλων του, μεθ' οὗ ἦτο συνδεδεμένος ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Λίαν πεπαιδευμένος, τὸ πνεῦμα ἔχων εὐαίσθητον καὶ ἱποτικόν, καρδίαν ἀγαθὴν καὶ τιμίαν· ἦτο ἱππότης τέλειος. Εὐκόλως πάντοτε ἐνθουσιαζόμενος, εἶχε διαπράξει νέος ὦν πολλὰς τρέλλας καὶ ἐνόησε ἀκόμη ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν του εἰδείκνυεν ὅτι ἡ φλόξ δὲν εἶχεν ἐντελῶς σβεσθῆ· πλὴν παρήρχετο ὡς ἀστραπή. Γλυκὺς καὶ τεθλιμμένος ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν, εἶχε φαιδρῶν ἤδη τὸ γένειον, μολονότι δὲν ἦτο πρεσβύτερος τοῦ Ραοῦλ· ἤδη δὲ ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ οὐδέποτε ἐργασθεὶς καὶ τὰ πάντα ἀγαπήσας, εἶχε δύο μόνον κλίσεις· πρὸς τὴν σπουδὴν καὶ πρὸς τὰ παιδία, ὡς μὴ ἀποκτήσας ἐκ τοῦ γάμου του. Πρὸς δὲ τὴν Χριστιανὴν ἔτρεφεν ἀληθὲς σέβας, διότι ἐν αὐτῇ ἔβλεπε τὴν μητέρα.

Ὁ Ραοῦλ, πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ Γαλλίας, ἐσκέφθη νὰ ἀφίση ἀσφαλῆ τινα φίλον. Οὗτος θὰ ἦτο σύμβουλος διὰ τὴν νέαν γυναῖκά του, πατὴρ τῶν τέκνων του, ὅστις συχνάκις ἤθελε τοῖς ὀμιλεῖ περὶ τοῦ ἄλλου πατρὸς, τοῦ ἀπόντος, καὶ θὰ τὰ ἐδίδασκε νὰ τὸν ἀγαπῶσιν ἀκόμη πλεότερον· θὰ ἦτο θεὸς των, ὡς ὠνόμαζον αὐτὸν κ' σεβασμῶ τὰ παιδία.

Πλὴν τῶρα, ἤρξατο καταλαμβανόμενος ὑπὸ ζηλοτυπίας πρὸς τὸν Γεώργιον τοῦτον, οὗτινος τὸ ὄνομα ἦκουε πανταχοῦ ἐν τῷ οἴκῳ του, ζηλοτυπίας παραδόξου, σκοτεινῆς καὶ ἀνεξηγήτου. Τῷ ἐφκίνετο ὅτι ὁ Γεώργιος εἶχε λάβει ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ὁδοῦ Βιλλιέρ κἄτι τι αὐλον, μερίδα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του, πρὸ πάντων τῶν τελευταίων τούτων. Ἐπὶ τῶν νεαρῶν ἐγκεφάλων των, διεκρίνετο εὐκρινῶς ἡ χεὶρ τοῦ Γεωργίου, ἥτις τοὺς εἶχε διαπλάσει· εἰς τινὰς δὲ λόγους τῆς Χριστινῆς, χωρὶς αὕτη νὰ τὸ ἐνοήσῃ, ἀνεφαίνετο ἐπήρεια τοῦ πνεύματος τοῦ Γεωργίου, τέλος βιβλία καὶ παιγνίδια, ἐκπερφερον τὴν ἀνάμνησίν του καὶ τοῦτο ἔνεκα ἦτο παρῶν πάντοτε, καίτοι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπουσίαζε. Καὶ μολονότι ὁ Ραοῦλ ἐπανῆλθεν, ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο οὗτος ὁ περιμενόμενος, ὁ ἀληθὴς ἀπών.

Τούλάχιστον οὕτως ἐφαίνετο εἰς αὐτόν, τοῦτο ἐξῆγεν ἐκ τῶν συγκεκριμένων σκέψεών του.

Κατὰ τινὰς στιγμὰς ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν γελῶν, ὅτι ἔπασχεν ἐκ μονομανίας, ὅτι εὐρίσκειτο ἐν παθολογικῇ καταστάσει, καὶ ὅτι ὁ ἐγκεφαλός του δὲν εὐρίσκειτο ἐν ἰσορροπίᾳ· ἄλλοτε πάλιν ὅμως ἐσκέπτετο ὅτι δὲν πάσχει τις ἀνευ αἰτίου καὶ σπουδαζὼν κάλλιον τὴν κατάστασίν του, ἔπασχεν ἔτι πλέον, ὡς οἱ συμβουλευόμενοι ἰατρικὰ βιβλία χωρὶς νὰ τὰ ἐννοῶσι.

Τῷ ἔμενεν ὅμως παρηγορία τις· τὸ νὰ ἀφίση τὸ ναυτικὸν στάδιον, μετὰ τούτου δὲ τὰς ἀπουσίας καὶ τὴν ρεμβώδη ταύτην κατάστασιν καὶ ὅμως ἔπραττε τοῦτο. Εἰκοσάκις τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του, ἀλλ' ἐμποδίζετο σκεπτόμενος ὅτι τοῦτο ἤθελεν εἰσθαι ἀνοησία, ἀφοῦ δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ προβιβασθῆ εἰς πλοίαρχον φρεγάτας, κατόπιν ἡρωικοῦ του κατορθώματος κατὰ τῶν Κονάκων τῆς νέας Καληδονίας· τότε δὲ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ εὐρίσκειν εἰς Παρισίους παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ θέσιν ὑποσχομένην μακρὰς ἡμέρας ἀναπαύσεως καὶ ἡσυχίας. Ἄλλως τε θὰ ἦτο πάντοτε ἐλεύθερος νὰ παραιτηθῆ ἐὰν αἰφνης πᾶσα φιλοδοξία τὸν ἐγκατέλιπεν. Ἀλλὰ δὲν ἀπεφάσιζε, διότι ἡγάπα πολὺ τὴν θάλασσαν, ἥτις νεώτατον ἔτι τὸν εἶχε λικνίσει καὶ

περιβάλλει διὰ τῆς λεπτῆς καὶ μέχρι καρδίας ἀφικνουμένης ὀσμῆς τῆς καὶ τὸν εἶχε μεταβάλλει εἰς ἄνδρα διάφορον τῶν ἄλλων, εἰς ναυτικόν. Καὶ ὅμως οὐδὲν ἐνδιαφέρον τὸν ἐκράτει πλέον εἰς τὸν λιμένα.

Τούναντίον, ἡ λύπη του εἶχεν ἐπὶ μᾶλλον αὐξήσει ἔνεκα τῆς ἀπογυμνώσεως καὶ τοῦ κενοῦ τοῦ πλοίου τούτου, ὅπερ εἶχε γνωρίσει τοσοῦτον ἰσχυρόν καὶ ὑπερήφκων ἐπὶ τῶν κυμάτων. Τῷ ἀφῆρσαν πᾶν ὅ,τι ἀπετέλει τὴν χάριτα καὶ δυνάμιν του, τεμάχιον πρὸς τεμάχιον, ὥστε ὡμοίαζε πρὸς κατάδικον καθαιρούμενον. Κατὰ πρῶτον ἀφῆρσαν τὸ πυροβολικόν καὶ τὰ ὄπλα, εἶτα τὰ σχοινία καὶ ἰστία, πᾶσαν τὴν ἐνέκριον ταύτην διακόσμησιν, ἥτις τῷ ἔδιδεν ὄψιν πτηνοῦ, ἤδη δὲ τοὺς ἰστούς, τὰ ἐπιπλα, καὶ μύρια ἄλλα τέλος, ἅτινα μετακομιζόμενα ὑπὸ ναυτῶν εἰς στοίχους τεταγμένων, ἐκλείοντο, ὡς εἰς τάφον, ἐντὸς μεγάλων καὶ σκοτεινῶν ἀποθηκῶν.

Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν πάντα ἤθελον περατωθῆ. Τὰ τελευταῖα ἔργα τοῦ ἀφοπλισμοῦ ἤθελον λήξει καὶ διοικητῆς, ἀξιωματικοὶ καὶ πλήρωμα ἤθελον ἀποχωρισθῆ διὰ παντός ἴσως· τὸ δὲ πλοῖον τοῦτο, ἐν ᾧ συνέζησαν ἐπὶ τρία ἔτη, ἐν ᾧ ἐσκέφθησαν, ὑπέφεραν καὶ διεσκέδασαν ὄμοῦ, ἐν ᾧ ἐγκατέλιπον μέρος τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς των, δὲν θὰ ὑφίστατο δι' αὐτοῦς ἡ ὡς ἀνάμνησις ὁσημέραι ἐξασθενοῦσα.

Πόσον ἀνόητος καὶ λυπηρὰ εἶναι ἡ ζωὴ! διηνηκὴς θάνατος καὶ ὁδοιπορία πρὸς σημεῖον φεῦγον πρὸ ἡμῶν πάντοτε καὶ ὀδηγοῦν εἰς τὸν τάφον.

Οὕτως ἐσκέπτετο ἐσπέραν τινά, ὅκτῳ ἡμέρας μετὰ τὸ εἰς Παρισίους ταξειδίον του, ἐνῶ τοὺς βραχίονας ἔχων ἐστηριγμένους ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὸ βλέμμα περὶφῶρον ἐπὶ τῆς πλατείας ἐζήτηε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κατέχουσαν αὐτὸν θλιψίν. Βεβαίως εἰς τοῦτο συνέτεινεν ἡ ἀτμόσφαιρα. Ὁ οὐρανός ἦτο φαίχρους, οὐδεὶς διαβάτης ἐν τῇ ὁδῷ, βροχὴ ἐπιπτεν, οὐχὶ κατὰ μεγάλας σταγόνας ἐξ ἐκείνων, αἰτινὲς ἀναπηδῶσαι πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἀναδίδουσι τὴν εὐχάριστον ὀσμὴν τῆς βεβρεγμένης γῆς, ἀλλὰ βροχὴ λεπτή, ἀνεπαίσθητος, ἀηδῶς ρυτιδοῦσα τὰ δένδρα καὶ τὰς οἰκίας καὶ καλύπτουσα τὴν ὁδὸν διὰ βορβόρου. Αἰφνης ἠγέρθη αἰφνιδίως νότιος ἄνεμος, βιαιῶς διερχόμενος ἐπὶ τῶν δένδρων, εἰσχωρῶν ἀποτόμως εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ αἱ νεφέλαι ἔτρεχον ἀφίνουσαι νὰ διαφανίηται ποτὲ μὲν τὸ φῶς τῆς σελήνης, ποτὲ δὲ κυαναὶ ὀπαὶ κεκοσμημέναι δι' ἀστέρων.

Καὶ ὡς ἐὰν αἱ σκέψεις του ἠκολούθουν τὰς μεταβολὰς ταύτας ἰδέαι ὀλιγώτερον σκοτειναὶ διέτρεχον τὸ πνεῦμά του.

Πράγματι διατὶ νὰ κατέχηται ὑπὸ τῆς ἀνοήτου καὶ ἀνευ αἰτίου ζηλοτυπίας του ταύτης, ἥτις, μολονότι ἀβεβαία, ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς Χριστινῆς του; Ἐπειδὴ ἡ ἐπιστροφή του δὲν τῷ ἔδωκε τὴν εὐτυχίαν ἣν ἡ ἐξημμένη φαντασία του εἶχεν ὄνειροπολήσει;

Ἄλλὰ τότε ἔπαιεν οὗτος. Ἐν τῷ ἔρωτι, οἱ ἄνδρες εἶναι ἀπαιτητικώτεροι τῶν γυναικῶν, διότι ἐπιθυμοῦσι πλειότερον καὶ αὐτῶν τῶν γυναικῶν νὰ ἀγαπῶνται. Καὶ ὅμως τὸν ἡγάπα ἡ Χριστίνα του, περὶ τούτου δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ. Τὸ εἶχεν ἴδει ἐναργῶς, πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν κατὰ τὸ τελευταῖόν του εἰς Παρισίους ταξιδίδιον ὅπου τὴν ἐπανεῦρεν ἰδίαν πάντοτε, πάντοτε γλυκεῖαν, ἀξίεραστον, μὲ τὴν χροῖαν ἐκείνην τῆς μελαγχολίας, ἣτις πάντοτε τὴν κατεῖχεν.

Δὲν ἤρχετο εἰς Βρέστην, ἕνεκα τοῦ τοσοῦτον μεγάλου ταξιδίδιου, ἀλλ' ἕνεκα τῶν παιδίων.

Ἰσως εἶχε γίνεαι πολὺ φρόνιμος καὶ πράγματι, καθ' ὅσον ἐσκέπτετο μόνον τὴν μομφὴν ταύτην ἔβλεπεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τῇ προσάψῃ.

Ὡς πρὸς τὸν Γεώργιον, οὐ τοσοῦτον συχνάκις προέφερον τὰ τέκνα του τὸ ὄνομα, ἦτο ὁ κάλλιστος τῶν φίλων του, φίλος ἀσφαλής, σχεδὸν ἀδελφός του! Ὁ Γεώργιος μετέβαινε συχνάκις εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁδοῦ Βιλλιέρ. Ἀλλὰ τί τὸ ἐκπλήσσον ἐν τούτῳ; μήπως αὐτὸς οὗτος δὲν τὸν εἶχε παρακαλέσει;

Τὰ παιδιὰ, ὡς πάντοτε, εὐκόλως λησμονοῦνται, ἠσθάνθησαν φιλικὴν πρὸς αὐτόν. Πλὴν ἤδη, ὅτε εἶχεν ἀναχωρήσει, συνοδεύων τὸν αὐτοκρατορικὸν πρίγκηπα εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, ἡ ἀνάμνησίς του ἤθελεν ἐξαλειφθῆ ἐνώπιον τοῦ μπαμπᾶ των, τοῦ καλοῦ των μπαμπᾶ, παιδίου ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἔχοντος τὴν ἀφέλειαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν ναυτικοῦ ἐπὶ πολὺν χρόνον στερηθέντος τῶν τέκνων του, ἕνεκα τῶν ταξιδίων του.

Ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰ χάσματα τῶν νεφῶν ἠδύνοντο καὶ οἱ ἀστέρες ἐφαίνοντο πολυαριθμότεροι. . . Βεβαίως ὁ συνήθως φαιόχρους οὐρανὸς οὗτος, ὁ βόρβορος καὶ ἡ ψυχρὰ καὶ ὀμίχλωδης ἀτμόσφαιρα καθίστων τὸν Ραοῦλ ἄδικον καὶ ψυχρόν, προπάντων δὲ ἡ ἀπομόνωσις καὶ ἡ ἀεργία, κατόπιν τοσαύτης κατὰ τῆς θαλάσσης πάλης. Καὶ ἐνῶ διελογίζετο τούτο, ὁ πνέων ἄνεμος τὸν μετέφερε νοερῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ «Κεραινοβόλου» ἐν μέσῳ τοῦ αἰωνίου μυκηθμοῦ τοῦ ὠκεανοῦ, τῶν σφοδρῶν δυτικῶν ἀνέμων, οὔτινες ἐγειροῦσι κύματα ὡς ὄρη, ἐφ' ὧν τὰ μεγαλειότερα πλοῖα ἔπτανται ἀπὸ κορυφῆς εἰς κορυφὴν ὡς οἱ θαλασσοβάται.

Vae soli! Οὐαὶ τοῖς μόνους, εἶπεν ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος.

Φεῦ! Δυστυχία εἰς τὸν σκεπτόμενον ἐν ἀπομονώσει! Δυστυχία εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ μὴ ἀπασχολουμένου ὑπὸ τῆς ἐργασίας.

Εὐτυχεῖς οἱ συντριβόντες χάλικας καθ' ἐκάστην ἐπὶ τῶν ὁδῶν!

Ε'

Τὴν πρωῖαν τῆς ἐπάριον ἔβραχε καὶ πάλιν, Βρεταννοὶ δὲ καὶ Βρετανναὶ μετὰ φρικιάσεων ἠδονῆς ἔτρεχον ὡς χῆνες ἐπὶ τῶν ὕδατων. Ἡ Βρέστη ἄνευ βροχῆς δὲν θὰ ἦτο πλέον Βρέστη.

Πάντοτε βροχὴ, πάντοτε βορβόρος. . .

Πρὸς ἐπίμετρον, τὴν πρωῖαν ταύτην ἄνεμος σφοδρῶς πνέων, ἐμάστιζε τὸ πρόσωπον, καὶ ὅμως ὁ Ραοῦλ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατηθῆ ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ «Κεραινοβόλου», ὅπου ὁ ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας ἀξιωματικὸς τῷ εἶχεν ἐγγειρίσει τηλεγράφημα, ἐξ ἐκείνων ἅτινα ἀξίζουσιν ὀλόκληρον ἐπιστολήν. Εἰς κόρακας πλέον τὰ ἀνήσυχτα ὄνειρα καὶ οἱ ἐφιάλται. Τὸ τηλεγράφημα ἔλεγεν:

«Ἐπεθόμουν νὰ σὲ ἐκπλήξω, ἀλλὰ τελευταίαν στιγμὴν προτιμῶ νὰ σὲ προειδοποιήσω. Δὲν δύναμαι μείνει πλέον μακρὰν σου. Αὖριον ἐξ καὶ τεσσαράκοντα πρωῖας ἀναχωρῶ. Μαρία Σεγιέρου μὲ συνοδεύει.

«Σὲ ἀσπάζομαι
«Χριστίνα».

Σ'

Προτοῦ ἀποστείλῃ τὸ τηλεγράφημα τοῦτο, ἡ Χριστίνα ἐδίστασεν ἐπὶ πολὺ, ἀλλ' ἡ Μαρία Σεγιέρου τῇ εἶπε: «πρέπει».

Ναί, ἔπρεπε, καὶ ἡ Χριστίνα ἠνῳεὶ κάλλιστα τοῦτο.

Δὲν ἐσκέφθη μὲν ὅτι ὁ Ραοῦλ ἠδύνατο νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ αὐτῆς, ἀλλ' ἠνῳεὶ, ὅτι ὑπέφερε κατὰμονος, καὶ τῇ ἐφαίνετο ἀδικιώτατον νὰ ὑποφέρῃ.

— Πρέπει νὰ ἀγνοῇ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, ἔλεγεν ἡ Μαρία, οὐδέποτε δὲ ὑποψία οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πρέπει νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ πνεύματός του. Ἀγαπῶν σε, ὡς σὲ ἀγκυρῶ βεβαίως θὰ σὲ κατηγορῇ ὡς ἀδιάφορον πρὸς αὐτόν, ὅθεν πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀφοῦ δύνασαι. . . Προσπάθησον λοιπὸν νὰ λησμονήσῃς καὶ ἔσο φαιδρά, ὅπως τῷ καταστήσῃς τὴν ζωὴν γλυκεῖαν, μὴ δισταῖς καὶ νὰ ψευσθῆς ἀκόμη, ἐὰν ἦναι ἀνάγκη, τοῦτο δὲ θέλει εἶσαι ὁ ἐξίλασμός σου ὡς εἶναι καὶ καθήκόν σου.

Καθήκόν της;

Ἀπὸ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρων ἤδη ἀφ' ὅτου ἐφθασεν ἡ Μαρία Σεγιέρου, προσκληθεῖσα ὑπὸ κατεπειγούσης ἐπιστολῆς τῆς, τῇ εἶχεν ἐκφράσει τὴν γνώμην ταύτην. Ἐπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ τοῦτο ἐπλήρωσεν τὴν καρδίαν τῆς Χριστίνης χαρᾶς καὶ ἀγωνίας.

Καθήκόν της.

«Ὁ! ἡ Μαρία, ἡ Μαρία εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἠμιλῇ περὶ καθήκοντος.

Ὀλίγον πρῆσβυτέρα τῆς Χριστίνης ἐγεννήθη ὡς καὶ αὕτη εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τῶν Καλογοραίων τῆς Ναζαρέτ εἰς Βεροῦθ, ὡς καὶ ἡ Χριστίνα, ἔκτοτε δὲ συνεδέθησαν δι' ἀδισπάστου φιλίας.

Ἡ Μαρία, πλουσιωτάτη οὖσα, ἔμεινεν ὀρφανὴ εἰς ἡλικίαν δεκαοκτῶ ἐτῶν καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησεν εἰς Γαλλίαν, πρὸς μακρυνοὺς συγγενεῖς τῆς, μετὰ τῆς μικρᾶς τῆς δωδεκαετοῦς ἀδελφῆς, ἣς εἶχεν ὀρκισθῆ ὅτι θὰ καθίστατο μήτηρ' πράγματι δὲ ἐκράτησε τὸν λόγον τῆς, ἀρνηθεῖσα πάντας τοὺς παρουσιασθέντας συζύγους, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἠδυνήθη νὰ τὴν νυμφεύσῃ.

Τότε δὲ ἐντελῶς ἐλευθέρα οὖσα πλέον ἐσκέφθη καὶ περὶ ἐαυτῆς καὶ ἐδέχθη τὴν χεῖρα τοῦ διοικητοῦ Σεγιέρου, ὃν πρὸ πολλοῦ ἠγάπα μυστικῶς.

Ὅτε ὁ σύζυγός της εὐρίσκετο ἐν Γαλλίᾳ, ἤρχετο συχνάκις μετ' αὐτοῦ εἰς Παρισίους, ὅπου εἶχεν ἐπανεῦρει τὴν μικρὰν φίλην τῆς Χριστίνας, μεθ' ἣς δὲν εἶχε παύσει νὰ ἀνταποκρίνηται δι' ἐπιστολῶν. Ἄμα ἀνεχώρει διὰ τινὰ λιμένα τὸν ἠκολούθει, ὅτε δὲ ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ, ἐπέστρεφεν εἰς τὸν ἐν Σχαβρὲ τῆς Τουραίνης ὠραιὸν πύργον, ὃν αὐτὴ εἶχε διασκευάσει διὰ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν τῆς συνεζευγμένην μετὰ δικηγόρου τινος τοῦ Τούρ. Ἦτο ἀληθῆς γυνὴ ναυτικοῦ ἡ Μαρία Σεγιέρου, ἀγαθὴ, πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη ὡς εἶναι πάσαι γενικῶς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

N. Δ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισμένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων Πωλοῦνται τὰ ἔσση βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχαῖς καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παραρτημάτων. Δραχ. 4 [4,50]
- N. Ἀξελού, ἱατροῦ. Δρ. 4 [4,30]
- «Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγεῖρου). Δρ. 4 [4,30]
- Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Περ πλανώμενος» Α. Σούτσου. λεπ. 50 (60)
- Σακελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Βαθυλωνία», Βυζαντίου. λεπ. 50 (60)
- «Τὰ Δύο Ἄκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. Δρ. 4,50 [2]
- «Ἡ Ὁρμία Παρισινή». λεπ. 60 (70)
- «Ἐρωὶς καὶ Σα», Ἀθηναϊκῆς Εἰκόνας ὑπὸ Αἰσώπου. Δρ. 1 [1,40]
- «Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετὰ φρασὶς Ἰσιδωρίδου I. Σκυλλοῦ (τόμοι 10). Δρ. 6 [7]
- «Αἱ Ρωσίδες Παρθένοι ἢ ὁ Μηδενισμὸς ἐν Ρωσσίᾳ» (τόμοι 2). Δρ. 3 [3,30]
- «Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail. Δρ. 4,50 (4,70)
- «Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ἐαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν. Δρ. 4,50 (4,70)
- «Ἱατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλείας—Ὁ Ἄγγελος Πιτοῦ—Ἡ Κόμισσα Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρωτοῦ Ὀζκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δομαζ (ἄπαντα συνέχεια). Δρ. 25 [30]
- «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 41) Δρ. 6 [6,60]
- «Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ἐαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν (τόμοι 2). Δρ. 3 [3,30]
- «Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβού. Δρ. 4,50 (4,70)
- «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαζῶ (τόμοι 2). Δρ. 2,50 (2,80)
- «Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου. Δρ. 4 (4,10)
- «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane. Δρ. 4 (4,20)